

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

16. ÅRGANG NR. 4 OKTOBER 2002

Så stop dog!

Danskerens nr. 1 i år havde som overskrift på forsidsartiklen: "Strømmen skal vendes". I sidste nummer lød samme overskrift "Vend strømmen". Det er snart svært at finde på flere variationer over dette vort kernebudskab, så denne gang har vi firet lidt på kravet. Første skridt må jo også være at stoppe indvandringen, men ikke engang dét løfte opfylder regeringen.

Der tales meget om stramninger – men heller ikke andet: Tallene fra Danmarks Statistik viser, at indvandringen fortsætter som hidtil.

I første halvår af 2002 blev der givet 16.926 opholdstilladelser imod 16.286 i første halvår af 2001. Tallene dækker over en nedgang i antallet af opholdstilladelser til asylansøgere og en stigning i antallet af opholdstilladelser med anden begrundelse. Der var en markant stigning i antallet af familie-sammenføringer, som voksede fra 5.138 i første halvår 2001 til 6.688 i første halvår 2002.

Den 1. juli 2002 var der 259.931 udenlandske statsborgere i Danmark - et fald på 6.798 siden 1. januar.

Det forekommer paradoksalt, at antallet af udenlandske statsborgere falder, når indvandringen stiger. Forklaringen er, at Folketinget giver dansk indfødsret (statsborgerskab) til flere og flere udlændinge. I første halvår af 2002 blev der således givet indfødsret til 9.378 udlændinge. Og det skal under-

streges, at tildeling af indfødsret (naturalisation) automatisk omfatter børn under 18 år. Disse børn fremgår ikke af statistikken over naturalisationer.

Når der officielt blev tildelt indfødsret til 9.378 personer i første halvdel af 2002, er det reelle antal således betydeligt større. Det skal formodentlig flerdobles.

Danmarks Statistik opgør antallet af indvandrere + efterkommere. Dette tal voksede fra 415.331 den 1. januar til 421.715 den 1. juli.

Indvandrere defineres som personer, som er født i udlandet eller hvis forældre begge er udenlandske statsborgere eller født i udlandet. Indvandrere omfatter således også en del udlændinge, som har fået dansk statsborgerskab.

Efterkommere defineres som personer, der er født i Danmark af forældre, som begge er indvandrere eller efterkommere.

Som danske defineres foruden folk af dansk nationalitet tillige folk af fremmed nationalitet, når blot en af forældrene er dansk statsborger og født i Danmark. (Kilder: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 315 og 321, 2002).

Fremmede nationaliteter glider således løbende ud af statistikken over indvandrere og efterkommere, efterhånden som Folketinget tildeler dem dansk statsborgerskab. Og det gør Folketinget, som det ses, med stor iver.

Fortiet demografi

Det lykkedes at afholde verdenskonference om klodens problemer uden at sætte det grundlæggende problem i fokus: Befolkningssekspllosionen og den kulturelle baggrund herfor.

Side 3.

Mediehykleri

Der har i medierne været stor opstandelse pga. politiets angivelige krænkelse af pressefriheden ved at aflytte en journalist. Men mediernes selvrensning er et langt alvorligere problem.

Side 7.

VK's svigt

Efter valget 20. november sidste år står vi i den farlige situation, at næsten alle tror, at regeringen gør noget ved problemerne. Men der er tale om sovepuder eller halve "løsninger".

Side 11.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 61 38 16 29

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-post: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82

Ytringsfrahed

Danmark har som bekendt en racistisk og diskriminatorisk lovbestemmelse, nemlig straffelovens berygtede § 266 b. Den forbyder og straffer visse udtalelser om fremmede, som derimod er helt straffrie, hvis de rettes mod danskerne. Udtalelserne skal være "racistiske", men dette begreb er efterhånden så udvandet og udvidet, at det er muligt med denne "knebleparagraf" at ramme udtalelser, der simpelthen går imod den fremmedpolitik, som et politisk flertal i mange år har ført til landets og folkets skade og mulige undergang.

Mange er efterhånden blevet dømt – eller måske udmærket – efter denne paragraf. Måske burde man overveje at oprette en særlig orden til hæder for dem, der for gode nationale danske ytringer er ifaldet straf eller belønning efter knebleparagraffen.

Nu er også en redaktør af nærværende blad blandt de hædrede. Han havde haft den uortodokse idé at stille op til sidste folketingsvalg som kandidat for Fremskridtspartiet, vel navnlig i sympati med Glistrups forslag om at skabe et muhamedanerfrit Danmark ved at betyde muhamedaner-ingressorerne i Danmark at begive sig tilbage til de muhamedanerområder, de er kommet fra.

For at udsprede dette budskab som valgprogram oprettede han en hjemmeside på internettet. I sit oplæg dér foreslog han at "indfange" dem alle og anbringe

dem i opsamlingslejre, mens de ventede på at tiltræde hjemrejsen. Ganske unødvendigt betegnede han disse lejre som "koncentrationslejre", måske uden helt at have fornemmelse for, hvad dette ord indebærer for de ældre, der har oplevet 1930'erne og 1940'erne og haft dette begreb på nærmere hold.

Det medførte politianklage mod ham efter § 266 b, endog efter dennes stk. 2: "Tyskerloven" (se Danskeren 1992/2 s. 5).

Den slap han dog for, men Københavns Byret idømte ham 6 dagbøder a 500 kr., selv om den erkendte, at udtalelserne var fremsat i politisk sammenhæng. Når de var fremsat på en hjemmeside, ansås det ikke som led i en politisk debat og var derfor ikke beskyttet i videre omfang. Forstå det hvo som kan!

På internettet at fremføre det politiske synspunkt, at Danmark bør sende alle muhamedanere hjem, er altså strafbart "som truende, forhånende eller nedværdigende for personer med muslimsk baggrund". Og samtidig skal vi åbenbart tro, at der stadig eksisterer politisk ytringsfrihed i Danmark!

Under den nazityske besættelse af landet gjorde danske domstole sig ilde kendte for at være samarbejdsregeringens lydige redskaber i undertrykkelsen af den nationale modstand. Det er vemodigt at se dem i samme rolle i dagens kamp for fædrelandet.

Indhold

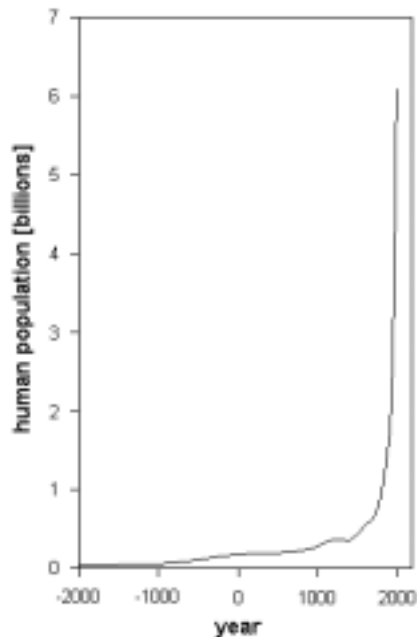
Den "glemte" årsag	3	En tikkende bombe	9
Erkendelsen breder sig	4	Et skridt frem og to tilbage	10
Malplaceret pristildeling	4	En indsats med pauvre resultater	12
DSB diskriminerer	4	Menneskenaturen som politisk filter	13
Forfølgelsen af en dansk dissident	5	Politik for kulturel mangfoldighed i Sveriges Radio	15
Stempling pr. automatik	6	Danmark rundt	17
Barmhjertige farisæere	6	Verden rundt	18
Informationspligt og vidensret	7	Bøger og tidsskrifter	21
Kritik af Amnesty International	7	Foreningsnyt	31
Islamiseringen og alternativet	8	Indmeldelses- og bestillingskupen	32
En uklar detalje	9		

Den "glemte" årsag

U-landenes ulykker tilskrives deres fattigdom. De skyldes dog snarere deres befolknings-eksplosion. Den er samtidig årsag til store miljøskader. Det er derfor den, bestræbelserne bør samles om at bekæmpe.

Af Sune Dalgård.

Gang på gang ser vi i vore aviser og især på fjernsynet tårepersende fremstillinger af skrækelige forhold i u-landene og da navnlig de afrikanske. Udsultede børn, hungersnød, hensynsløse nedslagtninger i borgerkrige, AIDS-døende befolkninger, subsistensløse i millioental, tørkeramte egne osv. osv. Årsagen til ulykkerne siges næsten uden undtagelse at være den utrolige fattigdom, der igen skyldes de rige landes mangel på hjælp, uvilje til at åbne deres markeder for u-landenes produkter, kyniske medicinalfirmaers opskruede priser på livsnødvendige præparater, eftervirkninger af den tidligere kolonialisme etc.

Den globale befolkningsudvikling de sidste 4000 år.

Kun ét forhold nævnes næsten aldrig, skønt det er roden til de fleste af ulykkerne. Det er åbenbart i de politisk korrekte kredse nærmest et fyord. Et begreb, det anses for aldeles upassende at fremdrage i denne sammenhæng. Stridende mod al velanstændighed, mod menneskerettighederne, etik og moral og dens slags

fine og stuerene sager. Jeg tænker på befolkningsudviklingen eller her befolknings-eksplosionen.

For alle uheldede iagttagere er det jo nemlig uafviseligt, at den hæmningsløse befolkningsvækst i de fleste u-lande i sig selv forklarer de fleste af ulykkerne. I disse lande er det nemlig ganske normalt at finde en nettovækst i befolkningerne på 2-4% om året. Det svarer til, at folketallet fordobles på fra ca. 35 og helt ned til mindre end 20 år. Faktisk kan man da også konstatere, at de fleste af disse lande har flerdoblet eller mangedoblet deres befolkninger siden midten af det forgangne århundrede, og at væksten i ikke mindst de muslimske lande er usvækket.

Når det er gået sådan, skyldes det især, at Vesten har sørget for en formindskelse af den tidligere enorme dødelighed ved at eksportere sin medicinske kunnen til u-landene, yde nødhjælp under hungerkriser osv. Dødeligheden, der tidligere holdt befolkningstallene nede, er faldet dramatisk, men fødselstallene er ikke faldet tilsvarende.

Som optakt til verdenstopmødet i Johannesburg i sensommeren 2002 kan man nu læse i avisen, at "Befolknings-eksplosion er bremsset" (Jyll.-Post. 18/8 02). Det lyder beroligende, men ved nærmere læsning viser det sig, at der blot er tale om en nedskrivning af en tidligere FN-prognose, der forudså en verdensbefolkning på 13 mia. i 2050, til godt 9 mia. Det er stadigvæk en forøgelse på omkring 50% i forhold til det nuværende.

Leder af FNs befolkningsfond UN-FPA Asger Ryhl udtaler i den forbindelse kloge betragtninger: "Befolkningsudviklingen er nøglen til at få løst verdens fattigdomsproblemer. Antallet af mennesker er afgørende, når man skal se på, hvad sundhed og uddannelse koster, ligesom befolkningens størrelse betyder meget for vores forbrug af jordens ressourcer. Jo

flere mennesker vi er, jo flere ressourcer bruger vi. Derfor har befolkningsstivæksten utrolig meget at gøre med fattigdomsbekæmpelsen." Se det er jo en anden snak, end at befolknings-eksplosionen er en følge af fattigdommen. Omtrent det omvendte.

Når fremskrivningen af befolkningsudviklingen er formindsket, skyldes det især, at befolkningsstivæksten i Østasien

er aftaget. Derimod er der stadig en voldsom tilvækst i Afrika. Sammenholdt med den økonomiske udvikling er det tydeligt, at den aftagende vækst i Østasien falder sammen med en stigning i levestandarden. Andelen af

dem, der klassificeres som fattige, er faldet fra omkring 28% i 1990 til 15% i 1998. I Afrika syd for Sahara lever derimod fortsat 48% af befolkningen under fattigdomsgrænsen på en dollar om dagen, og den stigende befolkning har øget det faktiske antal fra 220 til 300 mio.

Stigningen i verdensbefolkningen er stadig mere end 80 mio. om året, der næsten alle bliver født i verdens fattigste lande. Så det kan ikke undre, at afrikanske lande på ny trues af en sultkatastrofe og af en fortsat ødelæggelse af de naturlige ressourcer.

FN appellerer derfor som så ofte før om en meget større u-landshjælp fra de rige lande. Tidligere stor hjælp har ikke afhjulpet nøden, der stadig er steget, så man kan med god grund spørge, hvorfor en større hjælp nu skulle ændre forholdene. Hvis hjælpen fortsat blot omsættes i en stigende folkemængde, er man jo lige vidt eller måske endnu værre stillet. Betingelsen for at yde hjælp bør derfor ubetinget være, at hjælpen primært bruges til her og nu og ikke i en uvis fremtid at få styr på befolknings-eksplosionen og kun sekundært bruges til at afbøde de sultvirkninger, som denne hidtil har fremkaldt.

Desuden er det en misforståelse, at der altid er en sikker sammenhæng mellem befolkningsekspllosion og stor fattigdom i et samfund. Den kan også skyldes kulturelle eller religiøse normer. Det er således tydeligt, at muslimske samfund normalt har en voldsom formerelse uanset de økonomiske tilstande. Et af verdens rigeste lande, oliemagnaten Saudi Arabien, har således en nettotilvækst på omkring 4% om året, som dog nu også truer dets befolkning med gradvis forarmelse.

Meget taler for, at det snarere er befolkningsekspllosionen, der skaber fattigdommen, end fattigdommen, der er skyld i befolkningsekspllosionen, og at det derfor er den, man skal koncentrere kræfterne om, hvis man vil bekæmpe fattigdommen. Og samtidig ville man derved opnå den mest effektive hjælp mod de farer for natur og miljø, man taler så meget om.

Men også på dette felt synes der at herske forsøg på at bytte om på årsag og virkning. Det er i høj grad den utæmmede befolkningsvækst, der fremkalder ødelæggelser af natur og miljø, men man koncentrerer sig om at forklare en stor del af de mange vandring fra således hærgede områder, som blotte resultater af ødelæggelserne. FNs flygtningehøjkommissariat drøfter således at udvide flygtningebegrebet, så det kommer til at om-

fatte også "miljøflygtninge". På den måde skal man altså bare lade en alt for stærkt voksende befolkning, der langt overskrider deres landområdes eksistensmuligheder, kaste de overskydende millioner fra sig som "flygtninge", der gør krav på optagelse i fremmede lande, om muligt i det rige Vesten.

Her skydes skylden for ulykkerne igen over på de rige lande, som påstås gennem deres større forbrug af navnlig fossile brændstoffer at skabe klimaændringer og naturødelæggelser, som fremkalder vandringerne af "miljøflygtninge". Karakteristisk nok nævnes befolkningsekspllosionen slet ikke som årsag, skønt den indiskutabelt løbende er drivfjederen bag en mængde af natur- og ressourceødelæggelserne fx afbrænding eller fældning af vældige skovarealer derunder de regnskove, som synes at have stor betydning for jordens klima.(UN-HCR Refugees nr. 127 s. 12-13 "Environmental migrants and refugees").

Det synes snart sagt på alle områder at være politisk korrekt i den globale meningselite at "glemme" befolkningsekspllosionen som hovedårsag til u-landenes fortrædeligheder. Derfor er det så meget mere opmuntrende, når indsigtfulde mennesker tager bladet fra munden og kalder tingene ved deres rette navn.

Prisen gives til personer, "der har arbejdet til gavn for den europæiske kultur".

I forbindelse med prisoverrækkelsen sagde Robinson bl.a. til Berlingske Tidende (20/6 02), at hun "ser et multietnisk Europa som den eneste mulighed – også fordi befolkningstallet blandt europæere er stærkt for nedadgående." Efter Robinsons mening er det i de europæiske befolkningers "egen interesse at opbygge stabile multikulturelle samfund, der værdsætter og respekterer forskellighed."

Når Robinson får den førende pris til fremme af europæisk kultur, kan man med andre ord lige så godt overrække Osama bin Laden en pris for hans arbejde til fysikkerhedens fremme, eller P.W. Botha en pris for anerkendelse af hans indsats for etnisk ligestilling...

P.N.B.

Erkendelsen breder sig

Ifølge en GfK-måling fra maj (gengivet i B.T. 23/6 02) mener 57 pct. af vælgerne i Danmark, at folk af anden etnisk oprindelse om nogle generationer vil udgøre flertallet i Europa, hvis indvandringen fortsætter. Kun 25 pct. er uenige. For bare fem år siden var det kun "ekstremister", der forudsagde noget sådant. Hele 63 pct. mener, at Vesteuropa ikke kan rumme flere indvandrere (kun 23 pct. er uenige).

48 pct. mener ikke, at indvandrerne beriger europæisk kultur og samfund (33 pct. mener det), 71 pct. mener den øger kriminaliteten (13 pct. uenige heri), og 49 pct. mener at problemerne skyldes islam (25 pct. uenige). Kun 32 pct. mener, at problemerne skyldes den "hetz", som "højrefløjspolitikerne" driver mod indvandrere (52 pct. mener ikke dette er problemet).

Men desværre mener stadig 56 pct., at antallet af indvandrere i sig selv ikke er noget problem, "hvis blot der gøres en

større indsats for integrationen". (Måske forledt hertil af Ritt Bjerregaard m.fl.?). Hele 88 pct. mener, at selv om indvandringen er et problem, skal de enkelte indvandrere behandles ordentligt (hvilket nok bliver lidt svært, når de nu engang med det yderste af deres fingernegle vil hage sig fast for at blive her).

Det morsomme – eller tragikomiske – er, at det, som et stort befolkningsflertal altså mener, stemples som farlige "xenofobiske" holdninger af Beate Winkler i Wien og af resten af EU-kleresiet. Givetvis er "eliten" endnu ikke moden til at lytte, men vil en rum tid endnu fremture med at "opdrage" befolkningerne til at acceptere dens "uundgåelige" projekt.

Malplaceret pristildeling

FNs højkommissær for menneskerettigheder, Mary Robinson, modtog 19. juni Sonningprisen på en million kroner.

DSB diskriminerer

"I Søndagsavisen 2/6 havde DSB en jobannonce, hvor den store overskrift var: DSB har et tilbud til dig med anden etnisk baggrund end dansk. Dette må siges at være dybt diskriminerende over for danskere, for tænk hvis der havde stået: DSB har et tilbud til dig med dansk baggrund.

Så skulle vi have hørt hele venstrefløjten og andre fremmedelskere hyle op."

Flemming Andersen, Holte,
i B.T. 20/6 02.

Det er ikke kun DSB, der ved en bevidst beslutning sætter positiv fokus på de fremmede i højsædet. Forsvarskommandoen udgav i februar pjecen "Mangfoldighed i ansættelsesproceduren", der er en vejledning i, hvordan alle mulige og umulige hensyn skal tages til de såkaldte etniske minoriteter, når de søger ind i Danmarks forsvar. En i det stille langt farligere tendens end den åbenlyse parodi i sommer med forslaget om kulturspecifikke uniformer. Hvis muslimer med en sådan velvilje geledes ind i forsvaret, der som slutmål skal afspejle deres andel af "befolkningen", må man dog nærmest håbe, at de udstyres med så distinkte kendemærker, at de kan genkendes i en konfliktsituation.

Forfølgelsen af en dansk dissident

Det gamle ordsprog "Tale er sølv, men tavshed er guld" får en egen besk ironisk klang i denne lille beretning over en ikke fjern fortids behandling af politisk ukorrekte.

Under den Kolde Krig var Danmark som bekendt meget påvirket af sovjetisk ideologi og tankegang, bl.a. hævdede flere psykiatere og psykologer at de "politisk ukorrekte" var – sindssyge. I en psykiaters eller psykologs mund får ordet "sindssyge" en hel anden vægt end når den jævne mand bruger det som skældsord. Selvom disse "politisk ukorrekte" mennesker ikke blev spærret inde som i Sovjet, kunne psykiaternes offentlige stempeling af dem medføre vanskeligheder i deres dagligdag, hvad formodentlig også var hensigten..

Min bror, stud.med. Gert Galster, blev i 1945 opereret for en hjernesvulst på Militærhospitalet i København. Trods vellykket operation kom hans kramper igen to år senere, og de førte til, at han døde 25 år gammel i 1949.

Forskning og tavshed

Syv år efter ulykken fik mine forældre et brev fra to læger, dr. med. Bent Harvald og amanuensis Mogens Hauge, Universitetets Arvebiologisk Institut. De var i gang med en omfattende undersøgelse vedrørende min brors hjernelidelse (cancer? tuberkulose?) og ønskede derfor oplysninger om evt. sygdomme, herunder sindssyge i Galsterslægten. Min mor undrede sig lidt over, at man ikke spurgte om hendes slægt, men mine forældre stillede sig naturligvis positivt til forskningsopgaven, som måske kunne kaste lys over sønnens død og have betydning for efterkommere. Min bror havde ganske vist Rigshospitalets lægeerklæring på, at hans sygdom ikke var arveligt betinget, men der sker jo hele tiden nye landvindinger inden for medicinen.

Min far, overinspektør ved Nationalmuseet Georg Galster, var en omhyggelig videnskabsmand og reel embedsmand af den gamle skole. Han forhørte sig først hos lægerne, om deres undersøgelse indbar fuld diskretion, så ingen navne blev nævnt eller man på anden måde kunne spore sig frem til de berørte personer. Lægerne bedyrede skriftligt deres tavshedspligt i henhold til lægeløftet, fuld di-

skretion i undersøgelsen og lovede at fremsende det endelige forskningsresultat, som de forventede færdigt i løbet af et år. Far udfyldte derpå lægernes spørgeskemaer med oplysninger om, at to farbrødre på deres ældre dage havnede på sindssygehospital.

Så langt, så godt. Forskning tager tid...

"Tavshedens" værd

På et sagførerkontor i Viborg havde man ansat en studentermedhjælp, en stud.theol. Arne Bidstrup. Han så, at der lå sagsakter mod cand. mag. Jon Galster, søn af rektor Kjeld Galster i Aalborg.

Denne havde i en halv snes år gang på gang råbt op om, at tyskernes besættelse af landet den 9. april var aftalt spil mellem den tyske og den danske regering. Efter alle solemærker at dømmehavde han ret, men det måtte ikke siges højt af hensyn til Danmarks omdømme i udlandet. Der var det gale med Jon, at han ikke nøjedes med at hviske disse ting, men at han stædigt udbasunerede sine opfattel-

ser i foredrag og skrifter og beskyldte daværende ministre Th. Stauning, Vilh. Buhl og Alsing Andersen for højforræderi. Derfor skulle han dukkes. Staten anklagede ham for æresfornærmelse og bagvaskelse, og nu var sagen nået til Vestre Landsret i Viborg.

Studentermedhjælpen blev med god grund meget interesseret – ikke bare fordi Jon Galster på det tidspunkt var almen-

kendt i landet, men også - fordi hans egen bedstefars søster, Elise Bidstrup, var gift Galster. Selv var han næstsøskendebarn til min far og havde nogle gange besøgt os. Imellem statens anklagedokumenter fandt den unge studentermedhjælp min fars oplysninger om sine farbrødre, fremsendt af de to læger. Dette skulle altså indgå i den af staten rejste anklage mod Jon Galster! Kunne man få ham dømt sindssyg og evt. lukket inde på en galeanstalt, så var sagen klar og regeringen fri for højforræderianklagerne!! Ganske chokeret over denne uhyrlige og uanstændige fremfærd meddelte Arne Bistrup sine iagttagelser til min far.

Min far blev rystet! Han var selv et ærligt menneske, en korrekt og trofast embedsmand. At to læger i politisk øjemed på en så beskiddet måde ville udnytte mine forældres ulykke og villige oplysninger, kaste smuds på min afdøde brors minde og tilsvine hans fætter rektor Kjelds søn, Jon Galster, ville min far have forsvoret. Nu vidste han ikke sine levende råd. Hans næstsøskendebarn, den unge studerende havde jo ikke lov at meddele nogen noget om indholdet i retsdokumenter, så hvordan skulle min far være kommet legalt til denne viden? I fars efterladte papirer ligger der flere kladderudkast til et brev til justitsministeriet om myndighedernes uhæderlige fremfærd for at få ram på en mand, som ret beset ikke havde gjort andet end stædigt at efterforske en historisk begivenhed og give udtryk for de resultater, han havde fundet frem til.

Det eneste far kunne gøre i denne sag var at bede lægerne Bent Harvald og Mogens Hauge gøre rede for det resultat, de var kommet til gennem deres forskning. Der var nu gået ti år efter deres henvendelse til mine forældre, og de lod umiddelbart noget desorienterede. Mogens Hauge sendte så et lille håndskrevet brev – ikke meget større end en recept – og beklagede deres forglemmelse og meddelte, at deres undersøgelse havde vist, at den sygdom, min bror led af, ikke skyldtes arvelige faktorer. Noget medicinsk værk om lægernes "forskning" udkom naturligvis aldrig!

Tavshed er guld!

Hvad angår Jon, cand.mag. et cand.jur., kunne han resten af sit liv ikke finde noget levebrød, da alle var angst for at ansætte ham og derved pådrage sig statens uvilje. Han og hans familie måtte klare sig med hans kone, Susette Skovgaards beskedne løn som børnehavelærerinde. De to læger derimod blev professorer ved Odense Universitet.

Gertrud Georgsdatter Galster

Stempling pr. automatik

LO's næstformand Tine Aurvig-Huggenberger er medforfatter til en ny bog, hvor hun og fire andre socialdemokrater reelt erkender, at Socialdemokratiets udlændingepolitik har spillet fallit og fremlægger ideer på udlændingeområdet, som ligger utrolig tæt op ad regeringens og Dansk Folkepartis. Adspurgt i et interview, hvad forskellen er på Socialdemokratiet og VKO-partierne, lød svaret: Menneskesynet!

Bare man har et socialdemokratisk menneskesyn, er alting åbenbart i orden. Og har man ikke et socialdemokratisk menneskesyn, så er det den største vederstyggelighed. Det er selvsagt en utrolig arrogant og "vi er bedre end de andre"-holdning, som Aurvig-Huggenberger lægger for dagen.

At behandlingen af samfundsspørgsmål ikke afhænger af, hvad man siger, men hvem der siger det, har først Fremskridtspartiet og siden DDF jo til fulde erfaret. Begge oplevede senest denne forskelsbehandling eller stempling, da medlemmer af Frp. og DDF (for egen regning) demonstrerede side om side med Moses Hansen på Nørrebro. Da blev den velkendte "ekspert" fra Demos, Erik Jensen, trukket i tv-studiet for at udpege de for-

mastelige fra den "yderste højrefløj", hvis blotte tilstedeværelse altså skulle gøre Moses Hansens initiativ odiøst. Dette kaldes "guilt by association"-argumentet, kendt fra tidligere heksejagter i historien.

Men pointen er altså her, at når en persons tilhørsforhold er fastsat, er vedkommende stemplet. Uanset nogle personer efter egen opfattelse såvel som uadalt går i brechen for det samme, er nogen af dem på forhånd diskvalificerede pga. insinuationer om deres "menneskesyn" eller "ekstremisme" – insinuationer, der i de nævnte tilfælde paradoksalt kommer fra korruptionsbefængte LO og en venstre-kstremist, der af en eller anden grund udsagt opfattes som autoriteter, der kan dømme andre og fratage dem den ligeret, de ellers selv taler så meget om. Man kaster med sten og bor selv i et uhyre skrøbeligt glashus.

Som autoritet trækkes ikke kun Erik Jensen, men også den autonome ph.d.-studerende René Karpantschof, stadig til mikrofonen i Danmarks Radio. Hans bidrag til den statsligt sponsorerede "Magtudredning" er indsigten, at de autonomes vold er "fornuftig" (en logik på linje med Rote Armee Fraktionens). Tænk hvis en dansk nazist fik forskerstilling og i en to-

neangivende rapport argumenterede, at attentater mod asylcentre er landsgavnlig virksomhed! Men igen: Hvem der siger det, ikke hvad der siges, er afgørende. Blot ofrene er de fæle og voldsmændene dem med det rigtige menneskesyn gibber det sikkert ikke engang i den journalistiske mikrofonholder, når befolkningen inddeles i over- og undermennesker, hvor de sidstnævnte i bogstavelig forstand er legitime skydeskiver, eller i det mindste i bedste fald ikke har en mening, der kan regnes med.

Hvad VK-regeringen og dens støtteparti nu udsættes for af sådan "åndelig apartheid", er kun en svag reminiscens af, hvad DDF og andre af debattens banebrydere har været og stadig er genstand for. Det er dog blot, hvad man kan forvente i en folkelig eksistenskamp – alle midler (herunder vore kære "public service"-kanaler) misbruges hensynsløst af landets fjender til at stemple det nationale alternativ. Hvad man kunne håbe var blot, at de af opinionstyranniets ofre, der i dag er kommet til magten, ikke ville overtage modstandernes stempling pr. automatik for at anvende den mod dem, der stadig må arbejde ude i kulden med at rydde vejen for de andre.

P.N.B.

Barmhjertige farisæere

Hverken FN's menneskerettighedserklæring eller flygtningekonventioner pålægger Danmark at modtage så meget som én eneste flygtning, og såfremt konventionsteksterne måtte hævde noget som helst andet, skal desangående tekstbelæg hermed efterlyses.

Forpligtelser eller ej - så turde det vel ellers være oplagt, at Danmark naturligvis fra tid til anden alligevel modtager flygtninge. Det springende men alligevel aldrig diskuterende punkt er alene rammerne for, hvordan asylanter overhovedet kan og skal opholde sig på dansk jord. Både

den danske befolkning og mulige tilrejsende asylanter kunne vel da fortjene en klar og entydig udmelding om de nøjagtige vilkår - eksempelvis disse:

Husly, varme, adgang til bad og toilet, rent tøj, en ordentlig kost samt lægetilsyn kunne passende være det minimum af goder, en flygtning skal kunne nyde i Danmark. Og det, vel at mærke, hverken i kommunale bygninger eller domkirker men derimod i afsondrede og bevogtede omgivelser uden nogen som helst forbindelse med det omgivende samfund.

Hvis behjertede privatpersoner derud-

over kunne ønske at tildele asylanterne kaffe, te, kakao, tobak, aviser, radio, tv eller lignende ekstra goder, kunne de passende tilvejebringe de fornødne midler gennem frivilligt indsamlede pengebidrag. Mona Sahlin og ligesindede med denne trang behøvede da bare at tage pungen eller kreditkortet frem. Vi alle kunne tilmed blive forskånet for at høre på flyvske provster, der åbenbart hellere vil lege barmhjertige farisæere for skatteydernes regning end passe deres embeder.

Keld Rasmussen

Informationspligt og vidensret

Der var med rette stor ståhej om politiets aflytning og retsforfølgelse af en journalist for at få del i hans viden om dødstrusler mod jøder. Det var en trussel mod mediernes informationspligt og pressefriheden. Men samtidig skjuler alle de store medier nu stadig mere de fremmedes retsbrud.

Af Sune Dalgård

Der blev skrevet spalte op og spalte ned og udtrykt almindelig forargelse, da det kom frem, at politiet havde aflyttet telefonen hos en journalist ved Jyllands-Posten og endda i et retsmøde for dobbelt lukkede døre ville tvinge ham til at røbe sine kilder til påstande om, at arabiske kredse her i landet havde planer om at dræbe navngivne fremstående danske jøder mod en klækkelig dusør til drabsmanden.

Næsten alle, der frivilligt eller nødtvunget ytrede sig i sagen, lagde stor afstand til politiets handlemåde, selv om motivet tydeligvis var at hindre så alvorlige forbrydelser som manddrab af politiske eller religiøse grunde. Der var tale om krænkelse af et af mediernes helligste principper, nemlig retten til at hemmeligholde og beskytte sine kilder. I sine konsekvenser ville det medføre en katastrofal indskrænkning af mediernes ret til at fremskaffe oplysninger om vigtige samfundsforhold og til at holde offentligheden underrettet herom.

De fleste uhildede iagttagere vil nok være enige heri, om end de næppe er blinde for de vanskeligheder, politiet kan blive sat i, hvis sådanne trusler virkelig gøres, uden at det har gjort alt for at fremskaffe de nødvendige informationer til at forebygge det.

Der er således stor forståelse for mediernes frihed og opgave med at skaffe offentligheden sandfærdig og udtømmende besked om alle forhold, der ikke netop er hemmeligheder af hensyn til rigets sikkerhed eller lignende vitale forhold.

Men så kan man med rette spørge, om det ikke omvendt er mediernes forpligtelse at sørge for at holde offentligheden underrettet om alle sådanne forhold uden hensyn til mulige ønsker fra nogle kredse, der måtte anse det for bedst, at vi bliver forholdsvis oplysninger om forhold, disse kredse mener, vi ikke bør kende til, eller som overhovedet ikke bør omtales.

Her kan man imidlertid hurtigt konstatere, at så at sige alle vore medier helt eller delvis fortier forhold af betydelig offentlig interesse. Det gælder i første række forhold, der vedrører indstrømmingen til Danmark af vildt fremmede men-

nesker fra helt andre kulturkredse og de problemer, det medfører for danskerne, i mange tilfælde for hele deres daglige tilværelse, ja endog for deres personlige sikkerhed og liv eller død.

For længst er det afsløret, at det var løgn, når man for en del år siden søgte at sælge den påstand, at de fremmede ikke var mere kriminelle end danskerne. Kriminalstatistikkerne talte deres tydelige sprog om det modsatte, og menigmand vidste bedre fra gadens virkelighed. En tid også fra avisernes omtale af overgreb og forbrydelser begået af de fremmede.

Det sidste dog kun, indtil den politisk korrekte elite fik sat en stopper for sådanne utålelige presseskriverier. De kunne jo på værste vis modvirke deres og deres politiske dukkers bestræbelser for hurtigst muligt at få Danmark omdannet til et multietnisk samfund, koste hvad det ville. Der måtte altså sættes en stopper for skrivefrækheden. De alene vidste, hvad der var værd at vide. Vi andre skulle holdes i uvidenhed om alt, hvad der talte imod den herskende indvandringspolitik.

Derfor blev det snart umuligt i medierne at få klarhed over det meste af de fremmedes kriminalitet. Kun når det drejede sig om så opsigtsvækkende forbrydelser, at det ville have været for påfaldende at skjule gerningsmændenes "etniske baggrund", kunne man være nogenlunde sikker på at få denne oplyst. Pressenævnet, journalistforbund, redaktioner etc. stod åbenbart sammen om fortielsespolitikken, der forskønnedes med begrundelser om, at etnisk oprindelse kun skulle oplyses, når det var af særlig betydning for sagens baggrund, hvad det åbenbart næsten aldrig skønnedes at være. Pressenævnet etablerede sig åbenbart som en særlig moralsk overret, der påtalte overtrædelser – som i den groteske sag med en påtale til Jyllands-Posten for at oplyse, at to søstre til en somalisk gerningsmand også var somaliere!

I praksis er de fleste notitser i pressen om almindeligere forbrydelser leveret af Ritzau, og da dette pressebureau for længst er blevet politisk korrekt, betyder det, at pressenotitser om forbrydelser allerede længe mestendels har været uden

oplysninger om forbrydernes nationale oprindelse. I nogle tilfælde oplyses det – næsten triumferende – at gerningsmændene var danskere. Man kunne snart ønske, at denne praksis var gennemført. Så kunne man vel i det mindste slutte, at mangel på denne oplysning betød, at gerningsmændene var fremmede!

Her står vi åbenbart over for et stofområde, hvor hovedparten af medierne bevidst eller på grund af deres pressemeddelelsers bevidste fortielse af kendsgerninger forholder os oplysninger, som de fleste af os dog nok vil mene er af betydelig offentlig interesse. Vi mener at have en vidensret, der forudsætter, at medierne opfylder deres informationsforpligtelse. Men det kniber det åbenbart svært med, når man skal være politisk korrekt.

Her har vi fået svenske tilstande.

Kritik af Amnesty International

I nyhedsbrev af 12. april 2002 fra *Foreign Policy Research Institute* skriver lederen af instituttets Center for Terrorisme og Politisk Vold, Michael Radu, om det problem, at mange af de farligste islamiske terrorister får politisk asyl i Vesteuropa, fordi de ville blive forfulgt i deres hjemlande:

"Amnesty Internationals 'menneskerettigheds-fundamentalister' har klart forbrudt sig mod såvel almindelig sund fornuft som mod den nationale sikkerhed. AI's logik, der er blevet assimileret i lovsystemerne i Storbritannien, Tyskland, og stadig mere i EU som helhed, er, at de, der er involveret i eller mistænkt for masse mord, har ret til asyl, hvis alternativet er dødsstraf eller hvad som helst, der måtte falde indenfor AI's stadig videre tortur-begreb. Det uundgåelige resultat er, at de værste af de værste islamiske terrorist-ideologer og praktikere ser Vesteuropa som det sikreste sted overhovedet."

Islamiseringen – og alternativet

I to nye bøger tales der meget om oplysning og fornuft som løsenet i konfrontationen med islam. Forfatterne mangler til dels blot selv at benytte sig af det, de anbefaler.

Af Peter Neerup Buhl

Egentlig burde man ikke rose Ralf Pittelkow for hans seneste bog *Efter 11. september. Vesten og islam* (Lindhardt og Ringhof, 2002). Han siger jo heri blot det samme, som vi andre har sagt i 15 år. For medierne var bogen dog forårets store litterære sensation, thi som bekendt er det under det politisk korrekte herredømme ikke vigtigt *hvad* man siger, men *hvem* der siger det. Men lad os da også blot istemme lovsangen over Pittelkow, selv om det altså kun burde være en selvfølge at skrive det han gør, for det er da en god bog.

Den rummer ikke mindst mange oplysninger, fx følgende tankevækkere: En meningsmåling fra oktober 2001 viste, at 95% af veluddannede unge i Saudi-Arabien føler sympati for Osama bin Ladens sag. Generel fjendtlighed mod Vesten var ligeledes konklusionen i en undersøgelse udført af Gallup i ni islamiske lande et par måneder senere. En af Pittelkows vigtigste konklusioner er da også, at det er islam som sådan, der er vort problem, ikke blot en lille håndfuld terrorister.

Pittelkow giver desuden en rammende karakteristik af islam som besat af overlegenhedsfølelse, der pga. egen uduelighed fører – ikke til selvkritik, men derimod til dyrkelse af en offerrolle: Egen elendighed er Vestens skyld.

Med rette revser Pittelkow Jørgen Bæk Simonsen for at reducere forskellene mellem Vesten og islam til ”nuancer”. Som illustration på civilisationsniveaulet under islam nævner Pittelkow bl.a., at en pakistansk atomforsker har foreslået at løse Pakistans energiproblemer ved at udnytte energien i lampeånder. Under 1% af verdens videnskabsfolk findes i de muslimske lande.

Kun ganske enkelte dissidenter indenfor islam har kritiseret denne ”tros” generelle forstenethed, intolerance og selvmedlidenhed. Fx samfundsforskeren Shafeeq Ghabra: ”Vi må se indad. Vi kan ikke blive ved med denne give-andre-skyldenholdning for evigt.” Og journalisten Ahmad Sarraf: ”Hvorfor har vi ingen tolerance? Denne hadets retorik i alle prædikener, i alle skolebøger...”

Pittelkow behandler også den ledende eksponent for den såkaldte ”Euro-islam”,

Tariq Ramadan. Han må dog konkludere, at også Ramadan gør accept af vestlige samfundsforhold betinget af overensstemmelse med koranen. Muslimerne vil pr. definition ikke underkaste sig vor samfundsorden. Ikke overraskende kan Pittelkow fra avisen *Die Welt* referere en

Tariq Ramadan, ledende talsmand for den farlige illusion ”euro-islam”

undersøgelse, som viser, at næsten halvdelen af muslimerne i Tyskland anser den tyske grundlov for at være uforenelig med koranen.

Følgende referat fra et ”dialogmøde” mellem danske biskopper og imamer taler også sit tydelige sprog:

”Imam Fatih Alev, der er formand for Foreningen af Studerende Muslimer, kunne ikke entydigt afvise, at han ville støtte oprettelsen af et islamisk samfund i Danmark, hvis betingelserne om 100 eller 500 år gør det muligt. Men han indskærpede, at opgaven her og nu består i at få muslimerne til at leve og deltage i demokratiet. Det foruroligede biskopperne, at Fatih Alev ikke kunne give et klart svar.”

Forfejlede konklusioner

Ud fra alt dette konkluderer Pittelkow desværre ikke, at muslimerne skal blive hjemme hos sig selv. Han ser det multietniske samfund som en ”positiv udfordring”, og han ønsker en indvandringspolitik med klare prioriteringer ud fra to hensyn: ”flygtningens behov for beskyttelse og samfundets behov for arbejdskraft”. Desuden vil han have, at i-landene bidrager mere til udviklingen i den islamiske verden.

Det lader til, at Pittelkow slet ikke har

lyttet til sine egne erkendelser: Han vil altså have et fler-folket (multietnisk) samfund i Danmark, det danske folks hjem. Han vil give beskyttelse til ”flygtninge”, hvis tro påbyder løgn og hvis baggrund vi ikke kan checke. Han taler om ”behov” for arbejdskraft i en æra med massearbejdsløshed her og hjerneflugt fra u-landene. En hjerneflugt, der i øvrigt er det største problem for de lande, han gerne vil støtte mere. (Han vil jo altovervejende trække højtuddannede indvandrere til vore breddegrader). Og selvfølgelig kan vi ikke pr. dekret ændre muslimers 1350-årige traditioner og få dem til at gøre en indsats hjemme endside få dem til at dele vore grundlæggende værdier her. Frankrig, Storbritannien m.fl. har allerede forsøgt sig – men Pittelkow mener selvfølgelig at kunne gøre det bedre.

Oplysningens alternativ

Utvivlsomt har Pittelkow en pointe, når han i modsætning til fx Søren Krarup fremhæver, at det er arven fra oplysningstiden, der primært sætter vor civilisation i modsætning til islam. For de fleste mennesker i dag er det nok den sekulariserede fornuft og tankens frihed, der opfattes som attråværdige i kontrast til islams formørkelse – ikke argumenter fra kristen ortodoksi mod det muslimske kætteri.

Den i øvrigt ulideligt politisk korrekte professor John Pedersen har givet en god indføring i oplysningstiden og misforståelserne omkring den i sin bog *Lys forude? Oplysningstanker fra Voltaire til Søren Krarup* (Gyldendal, 2002). Bl.a. bemærker Pedersen, at 1700-tallets oplysningens program mange steder havde et pro-reformatorisk islæt – den absolutte skelnen mellem Gud og verden i luthernismen har vel også netop givet plads for vort fornuftsamfund, hvilket Krarup måske burde anvende mere i sin argumentation mod islamiseringen, på linie med Pittelkow.

”At arbejde intenst på at skaffe flest muligt indsigt i egne livsvilkår, i ydre begrænsninger og i mulige forbedringer”, var ifølge Pedersen målet for oplysningens pioneren Diderot. Altså stik modsat mentaliteten under islam, men netop den fremskridtsholdning, der gør vore samfund attråværdige for os selv og for horder af ”flygtninge” i dag.

Det er forstemmende at se, hvordan John Pedersen i vid udstrækning – ligesom Pittelkow – ikke fatter konsekvenserne af sine egne erkendelser. Med rette stempler han også vestlige modefænomener som astrologi som overtro, og med Voltaire tilføjer han, at den farligste form for overtro består i at hade sin næste for hans meninger. Men alligevel tromler han til vor ulempe selv frem med de mest banale og forslidte ”positive” fordomme om indvandrere, og han foragter åbenlyst sine modstandere, fx når han skriver om Søren Krarups budskab: ”Oplysningens fakkel er her slukket og erstattet af en tælleprås.”

Pedersen har dog intet at have arrogancen i. Med adresse til nutiden kritiserer han den angivelige danske romantiske ”indadvendthed” som ”et af vort åndelige

klimas bolværker mod de fremmedes rationalistiske tænkning.” Hvem – muslimernes rationalistiske tænkning?! Grundlaget under oplysningstankerne var ifølge Pedersen ”en tro på at der kan skabes en bedre verden” – altså i denne form endnu en overtro uden belæg i erfaringen.

Pedersen lever altså langt fra op til den fornuft, han prædiker, mens Krarup prædiker med en fornuft, han selv fordømmer! Vi har modsat hvad Krarup tror så sandelig brug for at få fornuften i højsædet, men denne fornuft tilsiger os modsat hvad John Pedersen tror ikke at være ”tolerante” osv., men at forsvare vor nationale integritet. Og modsat hvad Pittelkow tror kan vi ikke omskabe andre i vor fornufts billede inden for en tidshorison, hvor vi ikke er løbet over ende.

En uklar detalje

I Danskeren Nr. 3, 2002, s. 11, kritiserer Ole Hasselbalch Statsminister Anders Fogh Rasmussen for at have kaldt Le Pen for ”afskyvækkende”, fordi Le Pen - angiveligt - har karakteriseret nazisternes folkemord på jøderne som en ”detalje”.

OH mener, at AFR beklikker Le Pen, som i det af OH anførte citat synes at have lagt navn til den påstand, at det var en detalje, om 6 millioner jøder døde i krigen.

Men går man til kilden - et interview sendt den 13. september 1987 - får man et andet indtryk. Spørgsmålet, der stilles, er, om der overhovedet har eksisteret gaskamre eller ej. Det er til dette spørgsmål, at Le Pen svarer: ”Jeg tror det er en detalje i 2. verdenskrigs historie.”

Altså: Le Pen forholder sig til spørgsmålet om gaskamrenes eksistens. Han er usikker. Han mener, at det er en ”detalje” om de har eksisteret eller ikke eksisteret. Han forholder sig - i den franske original som findes citeret af professor Faurisson (Écrits révisionnistes, Pithiviers 1999, p. 978) - slet ikke til spørgsmålet, om jøderne blev dræbt eller ikke dræbt.

I modsætning til Le Pen mener fremtrædende revisionister som Robert Faurisson m.fl., at det på ingen måde er en ”detalje” (hvis ”detalje” betyder ”mindre vigtigt”), om gaskamrene har eksisteret eller ej. Gaskamrene anses normalt for at have været nazisternes mægtigste og mest effektive mordvåben i masseudryddelsen af jøderne - den såkaldte ”Holo-caust”.

Til dato findes - mig bekendt - ingen videnskabelige beviser for den fysiske

eksistens af sådanne gaskamre.

Uden et mordvåben giver det ingen mening at tale om mord - slet ikke masse-mord.

Det turde derfor være klart og følgerigtigt, at det for en kritisk historiker er af helt afgørende betydning, om gaskamrene har eksisteret eller ej.

Der er her tale om et rent videnskabeligt spørgsmål.

Le Pen synes ikke at have indset, at spørgsmålet om gaskamrenes eksistens er nøje forbundet med spørgsmålet om omfanget af masse-mordet på jøderne. Eller muligvis har Le Pen indset denne sammenhæng, blot ytrer han sig ikke klart og utvetydigt derom.

Der kan være flere grunde til denne uklarhed. I Frankrig er det således strafbart at benægte eksistensen af gaskamrene.

Endnu en sidste detalje: Som jeg husker Statsministrens udtalelse i tv, gik denne på, at Le Pen havde benægtet eksistensen af (nazistiske) koncentrationslejre. Det brød AFR sig ikke om.

Mig bekendt har Le Pen aldrig fremset så latterlig en påstand. Det er derfor unfair af Statsministeren at beskyldte ham derfor.

Det centrale spørgsmål er og bliver: Var der gaskamre - eller var der ikke gaskamre.

Mange er bange for at stille spørgsmålet - Danskeren har til dato ikke vist det fornødne mod.

Christian Lindtner

Ole Hasselbalch ønsker ikke at gå ind i en diskussion, der ligger udenfor, hvad der er relevant for DDF. Men i forbindelse med revisionisternes stadige snak om, at Danskeren ikke har det fornødne ”mod” til at tage gaskammer-diskussionen op, må det siges, at anklagen herom er lige så meningsløs, som at vi ikke har mod til at diskutere eksistensen af UFO’er, den afskyelige snemand, Loch Ness-uhytet, sjælevandring etc. For at få oplysning herom kan man indmelde sig i Skandinavisk UFO Information, det Internationale Selskab for Kryptozoologi, Parapsykologisk Selskab etc. På samme måde kan man indmelde sig i historierevisionistiske selskaber, hvis man ønsker at diskutere gaskamre.

Man imødegår selvsagt ikke en sammenkædning mellem os og nazisterne ved at påstå, at nazisterne skam ikke var så slemme endda! Men derimod ved at fastholde det indlysende, at vi i såvel mål som midler er væsensforskellige fra nazisterne.

En tikkende bombe

Religionsforskere, journalister m.fl. har analyseret aktionen på Nørrebro fra mindst 117 vinkler. Når alt er sagt, er det min klare overbevisning, at vi har en ”tikkende bombe” i vort samfund. Den er konstrueret af muslimsk fanatisme, autonomt oprør og dansk ligegyldighed og uvidenhed - og bomben kan kun fremstilles, fordi størsteparten af kirkeledere og politikere slumrer i forhold til ”bomben” og nægter at se sandheden i øjnene. Hvad har DU tænkt dig at gøre for at afmontere den ”tikkende bombe”?

Moses Hansen i Jyllands-Posten 13/8 02.

”Det var uhyre tankevækkende at læse anmeldelsen af Kåre Bluitgens bog ’Til gavn for de sorte’ og interviewet med forfatteren (Kunst og Kultur 27/8). Mest chokerende var den nørrebroske skoleleders udtalelse: ’Jeg ville være meget bekymret, hvis vi fik et jødisk barn i skolen. Det ville ikke gå. Jeg ville råde familien til at finde en anden skole.’ Sådan er åbenbart Danmark i 2002!

Hvornår og hvor var det ellers, man sidst hørte den slags udtalelser i Europa? I Tyskland mellem 1933 og 1945 vel!”

Dr. philos. Ejnar J. Fjerdingstad,
i Jyllands-Posten 30/8 02.

Et skridt frem og to tilbage

I sit fjortende brev til Østre Landsret af 31. maj 2002 kommer Glistrup bl.a. ind på de halvhjertede tiltag og farlige sovepuder, som VK-regeringen har disket op med i sit angivelige forsøg på at dæmme op for islamiseringen. Med hovedvægt herpå bringer vi nogle uddrag fra brevets 556 sider.

Mange mennesker har det med at hade andre (individuelt eller som grupper). Eller i hvert fald være bitre på dem. Min livserfaring er, at det er værst for den, der hader eller er bitter. Man mister nemlig den del af egen tilværelses rigdom uheldet at kunne bedømme den, der er genstand for ens had eller bitterhed.

Min forskning og derpå baserede politiske opfattelse er blevet totalt fejlbedømt ved, at jeg skulle mangle respekt for muhamedanerne. Dem har jeg aldrig kritiseret. Al min fordømmelse retter sig imod de fire danskergrupper, som danner Islamlobbyen. Til dennes store fejl hører, at den tror, at muhamedanernes værdigrundlag svarer ganske til dens eget, og at det, der sårer dem selv, også føles nedsettende af Islams sønner og døtre. Derfor er jeg blevet tiltalt og dømt for overtrædelse af paragraf 266b.

I al min beskæftigelse med muhamedanerproblemet har jeg dokumenteret, hvad muhamedanismen går ud på og herudfra bedømt den. Aldrig har jeg propageret eller udtrykt mig nedsettende om muhamedanerne. Tværtimod har al min beskæftigelse med emnet udvist dybeste respekt for Muhameds evne til at fasttømre en ideologi, som har vist sig holdbar gennem de århundreder, hvor menneskelivet i øvrigt har udvist langt større forandringer og omvæltninger end i nogen anden 1400 års periode.

Islamlobbyisterne befinder sig i Selvgodhedens Hyggetempel. Overbeviste af egne fordomme om, at vi andre har drønende uret. De end ikke gider sætte sig ind i vor argumentation, men affærdiger blot denne med positivt klingende tomord, hvormed de dutter os meninger på, hvis vanvid alle kan forstå. Men de er bare nogle selvhøjtidelige, der helt uden føje poserer med at være humanister. Realiteten om deres menneskesyn er, at de skader deres eget fædreland ved at ligge på maven for de fremmede muhamedanerinvadører, som ikke vil Danmark noget godt. Når disse overtager styringen af Danmark, rammer det os alle. Også Islamlobbyen. Den sigter blot efter personligt at have det fedt og godt indtil da.

Danmark trænger til ledere, der er et

med den danske kultur, og som kender den virkelighed, almindelige folk lever i.

Den islamiske indvandring må høre op. Fortsætter vi den nuværende slendrian i indvandrerpolitikken, filtrer vi kulturerne endnu mere ind i hinanden på de samme landområder. Lige netop det, der skaber hadet, terroren og den åndelige forråelse.

EU-afgrundskurs og ulandsvanvid

Europa bevæger sig trods Islams terror og vælgernes krav om forandringer stadig i den forkerte retning. I Amsterdamtraktaten blev således indsat artikel 13, en løfteparagraf om bekæmpelse af diskrimination. Det førte til Direktiv nr. L 180 af 19. juli 2000 om etnisk ligebehandling og Rådsvedtagelser i november 2000. Hele baduljen er meget indviklet. Men forståeligt er det, at medlemslandene senest den 1. juli 2003 skal sætte noget af den i kraft som gældende lov. Gerne med skrapere antidiskrimination end fastsat i EU-lovgiveriet.

Overvældet heraf nedsatte den daværende regering i januar 2001 et ligebehandlingsudvalg, som man pga. dets sammensætning må frygte det værste af. Blandt de 16 medlemmer findes ingen fra Den Danske Forening, Dansk Kultur eller andre danske organisationer. Derimod optræder mange af antinational observans. Formand er Eva Smith, og blandt de 15 andre findes fx Azan Jawadi (Rådet for etniske minoriteter), Kjeld Holm (Etnisk Ligestillingsnævn), Ole Espersen (De etniske minoriteters landsorganisation), Kim U. Kjær (Menneskeretscentret) og Lars Dahl Gulman (LO).

De toneangivende EU-ideologer frygter, at Vesteuropa bliver en "lukket rigmandsklub". Det udtryk er for 68'ere og socialister et skældsord, men for mig noget, der ikke ligger noget afskrækkende i: Hvis de andre lande vil ind i en rigmandsklub (som fx Korea, Japan, Brunei m.fl.), må de være selvhjulpne til selv at skabe den. Ellers er det ikke holdbart. Vi kan ikke tilbyde andet end frihandel (og at lade være med at importere deres gode hjerner). Som det rammende blev sagt i Weekendavisen 3. august 2001: "Nok ejer verdens 352 rigeste personer lige så meget som de fattigste 2,3 milliarder. Men

forærede de 352 alt, hvad de ejede, til de 2,3 milliarder, ville disse være lige så fattige året efter. Det er deres lave produktion, som er årsagen til deres fattigdom." Jfr. erfaringer fra 40 års generøs ulandsbistand, der til fulde har dokumenteret dens nedslagsfulde skadelighed.

Men også her har 1968'erne været de værste ulykkesfugle. De har scoret ufatte ligt meget til sig selv. Såvel i cool cash som i oplevelser og prestige. Mest fremtrædende har været kredsen omkring Information, personificeret ved Knud Vilby (født 1948). Til hans ærespriser hører Drassows Hæderslegat, Columboprisen og PH-prisen. 1991-97 var han formand for Mellemfolkeligt Samvirke, men han har også haft chefstilling i Danmarks Radio og rejst rundt i de varme lande i sine tusindbenfoldige embeders medfør.

Den i Socialdemokratiets nuværende tænketank for udlændingepolitikken placerede Mette Frederiksen fulgte op i P 1 1. marts 2002 kl. 10,09-10,13 med at op-hidse uhyggen: Hvis Danmark ikke yder stor statslig ulandshjælp brager det hele løs: I store mængder vil afrikanere så strømme ind i Europa. Sandheden er imidlertid den stik modsatte: Resultatet af, at der kommer flere midler i cirkulation i ulandene, og at de får viden om donorlandenes forhold bliver, at flere og flere får evne og lyst til at udvandre til fx Nordvesteuropa. Til forøgelse af vore problemer med blandt andet et multietnisk samfund.

Hvad angår den planlagte ulyksalige EU-udvidelse mod øst, er det dominerende udgangspunkt for mig den varme krig (jihad), som muhamedanerne sandsynligvis vil påføre de nuværende EU-lande: Der er p.t. 374 millioner EU-borgere. Altså mindre end en tredjedel af islamitterne. Men i den igangværende krig mellem disse to grupper er det jo ikke alene kvantiteten, der tæller (de tolv førstprioriterede lande har tilsammen 109 millioner). Fx vil det givetvis være en svækkelse af EU's kampevne, hvis unionen skal til at modtage disse socialnasseransøgerlande. Som fx Hitlertysklands styrke svækkedes af også at skulle ofre andenverdenskrigkræfter på italienerne.

Fejlagtige og halve løsninger

Et andet eksempel på, hvor lidt reel kursændring, der trods al tummel sker, vedrører det Danske Center for Menneskerettigheder, dette ensidige og upålidelige fjendskabsorgan overfor danskheden. Det var et Glædens Budskab, da regeringen 11. januar 2002 foreslog det nedlagt. Forhåbentlig ville ulemperne blive langt mindre ved, at det største område skulle overføres til DUPI og resten til Udenrigsministeriets Menneskeretsenhed. Men 100% rimelighed kan først opnås, når også disse to arvtagere totalnedlægges. Men 5. marts narrede regeringen imidlertid Dansk Folkeparti til at opgive dets aftale på dette punkt, så Centeret kan køre videre som hidtil. Glemte i tumlen var, at Pia Kjærsgaard endnu i sit samme morgens Jyllands-Post-interview havde fastholdt finanslovsforligets dødsdom over Centeret.

24. september 2001 udsendte Venstre-MF'eren Inge Dahl-Sørensen en pressemeddelelse om internering af muslimer. Hun forklarede, at i en krigssituation (som den nu opståede) tillader Flygtningekonventionens artikel 9 sådanne indgreb, hvorfor det rigtigste er at indfange 3-4.000 muslimer og anbringe dem bag hegn. Venstres ledelse svarede med, at sådan noget skam ikke er Venstres politik. I Jyllands-Posten to dage efter støttedes dette af Dansk Folkeparti. I sin emsighed efter et VKO-samarbejde sagde partiet, at det sjældent har set noget "så pinagtigt" som Dahl-Sørensen-forslaget.

Hertil må tværtimod kommenteres, at det for en gangs skyld er et første skridt i den rigtige retning. Men selvsagt kun et lille skridt: Hvis Sharon skulle blive ledig på arbejdsmarkedet, har vi behov for, at han kommer herop som uafsættelig leder af aktionen for muhamedanerfrit Danmark: En genopvækning af Johannes Kjærbo's Holger Danske-indsats 1945-1950 med lejre for de fremmede indtil de udsendes. Som Peter Neerup Buhl skrev i MetroXpress 26/9 2001, "må vi sørge for at blive så islamfrie som muligt."

Det er derimod en fare i den aktuelle debat, jfr. også Dahl-Sørensens initiativ, at den udelukkende fokuserer på såkaldte ekstremister og terrorister, en relativt lille del af den samlede muhamedanerggruppe. Modsvarende er sympatien blevet større for påstået moderate muhamedanere, der dog i realiteten blot vil have os til at give køb på vore værdier og slå dørene endnu mere op for muhamedanerne. Journalisten Fahmy Almajid er et eksempel på den korrekte muhamedanisme. Fra marts 2001 holdt han et væld af foredrag til henværende muhamedanere om, at det er de-

res pligt at lade sig integrere. TV 1 gav ham 25 minutters taletid 16. oktober 2001 (med genudsendelse dagen efter) til at kæmpe for denne underløbning af danskernes mulighed for at erkende Islams grumme hensigter. Det sluttede med henvisning til en af TV 1's hjemmesider, hvor man kunne stifte yderligere bekendtskab med Almajids indoktrineringer. Et stykke taqija, der vil fryde Muhamed i hans Paradis.

En anden muhamedaner, der er blevet politisk korrekt i den nye "islamkritiske" æra, er Naser Khader. Den 5. oktober 2001 modtog han en hædersbevisning fra Junior Chamber Danmark. Her mener man, at "i dagens Danmark og i hele verden er der brug for personer som Khader. Fordi han kan skabe kommunikation, forståelse og respekt imellem personer med forskellig baggrund, religion og nationalitet". Næste måned indvalgte han i Folketinget.

Flemming Fischer rejste i Berlinske 22. maj 2001 spørgsmålet, om Khader er en ulv i fåreklæder, som venter på at komme til magten. Via halalhippiernes parti Det Radikale Venstre. For så senere

Almajid og Khader - to ulve i fåreklæder?

at gå ind for muslimernes mål om verdensherredømmet. Det gør jo store fremskridt rundt omkring.

En gammel talemåde præciserer "en gang muslim, altid muslim". Hvis Khader skulle være troværdig er faren jo, at der udstedes en fatwa mod hans person. Enten er Khader altså en modig mand eller en velkalkuleret og strategisk muslim, der

skifter side, når dagen oprinder, hvor han derved kan få sin kæmpemæssige forfængelighed tilfredsstillet ved at sidde på Danmarks allerhøjeste Gauleitertop.

Khader selv råbte i et langt indlæg i Ekstra Bladet 5. maj 2001 op om, at når man først har fået dansk statsborgerskab, kan det aldrig tages fra en. Det er selvsagt forkert. Ligesåvel som Folketinget kan vedtage et lovforslag om at give fremmede dansk statsborgerskab, kan det selvfølgelig vedtage et forslag om at tage indfødsretten fra dem igen.

Endnu en ulyksalig trend under VK-regimet er planerne om integration og arbejdskraftimport - muhamedanerne skal ind på det danske arbejdsmarked. En angivelig forfærdelighed har jo været, at muhamedanere med uddannelse (også ingeniører og læger) flygter til USA og andre udlande. Islamlobbyen forklarer det med, at de ikke føler sig velkomne på det danske arbejdsmarked (Politiken 1. maj 2001). Altså atter et argument for at gøre dansk arbejdsmarked afskrækkende for muslimer.

Alligevel har Islamlobbyen fået ansat 100 afghanske læger på danske sygehuse. De bør lytte til Rasmus Rask: "Sit fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette". Helt i tråd med den midlertidige leder af den afghanske regering, Hazud Karzari, der ifølge Jyllands-Posten 17. og 18. marts 2002 opfordrede eksil-afghanere til at vende hjem og hjælpe med genopbygningen af deres fædreland.

Endelig er det en ulykke, at vor nye regering accepterer "tålt ophold" i stedet for at realisere Muhamedanerfrit Danmark. I hele Vesteuropa respekterer udlændinge næsten ikke, at når deres asylansøgning er afvist, skal de udrejse. Fx i år 2000 udviste Storbritannien 43.000 asylansøgere, der havde fået afslag. Kun 9.000 udrejste. Pr. 1. august 2001 lød det officielle danske tal på, at 1.459 udlændinge stadig opholdt sig i Danmark, uanset at de havde fået afslag på asyl. Mange fordi deres hjemland ikke vil modtage dem. Men man havde ikke klarhed over, hvor de opholdt sig. Her har vi en illustration af, at folk, der blot taler om "repatriering" frem for et muhamedanerfrit Danmark ikke ved, hvad de snakker om.

Et uhyrligt eksempel er kosovoalbenerne, hvis store flertal trods fred i hjemlandet forbliver her, og som i marts anlagde retssag for at kunne belemre vort land. Formentlig med familiesammenføringer og efterkommere til evig tid. Selvfølgelig er det kun frækt, når deres advokat (Hans Boserup) siger: "Man sender ikke folk tilbage, hvis de ikke kan få den behandling, som de har behov for i

deres hjemland". Det kan man sige om snart sagt enhver muhamedaner, der har overskredet Danmarks grænser.

Blandt andet pga. terrornetværk er det dog nødvendigt, at alle, der er under mistanke for at høre til i et muhamedanerland, skal fjernes fra Danmark. Bevisbyrden er altså sikkerhedspolitisk. Modsat *in dubio pro reo* doktrinen i straffeproceduren. Konventionerne forhindrer os ikke heri. Flygtningekonventionens artikel 9 støtter endda mit forslag til lov om muhamedanerfrit Danmark. I relation hertil kan også nævnes, at artikel 8 i den Europæiske Menneskeretskonvention undtager foranstaltninger "af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og landets økonomiske velfærd."

Den virkelige krig

I kontrast til de fortsatte politiske elendigheder var der derimod en entydig glæde, da Nobelkomiteen den 11. oktober 2001 offentliggjorde, at årets litteraturpris tilfaldt V.S. Naipaul. Måtte det være med til, at bredere kredse i Danmark og i Vestcivilisationen i øvrigt kommer til at fatte, hvilken dødsensfarlig giftslange vi nærer ved vor barm hver gang, vi giver en muhamedaner adgang til vort land. Og hvilken katastrofemættet undladelsessynd overfor kommende generationer vi begår hver dag, vi lader muhamedanerne (modtagegruppens netværk) forblive boende på vore territorier.

Et dækkende muhamedanismeportræt udmønter Naipaul fx i sætningen: "Islam er den mest kompromisløse form for im-

perialisme. Med et element af neurose og nihilisme." I tråd hermed var en fire sider lang Islamanalyse, som den italienske "stjernejournalist" Oriana Fallaci blev refereret for i Jyllands-Posten 14/10 2001. Dens konklusion er, at muhamedanerne bør "sendes ud af Europa". Fordi det "er ensbetydende med selvmord at vise dem tolerance eller at fatte lid til dem." Som der står i Koranen: "Bliv ikke venner med jøder eller kristne. Dræb dem, hvor du møder dem." Islam destruerer ikke blot de to nævnte menneskegrupper. De vil dræbe hele den ikke-muslimske verden.

Jyllands-Posten skrev 18. september sidste år om amerikaneren Daniel Pipes og israeleren Yoram Schweitser. Ifølge dem er islamisme en revolutionær krigs-ideologi. I stil med fx bolsjevisme og fascisme: "Islamismen er måske den stærkest pulserende og sammenhængende ideologiske bevægelse i verden i dag. Dens svøbe truer os alle. Kommunismens sammenbrud skabte et tomrum, som islamiske kredse var ivrige efter at fylde. Den nye politiske virkelighed har bragt Islam i spidsen for den ideologiske konflikt med Vesten."

Den nuværende regering mener åbenbart, at muhamedanerudvisninger højst drejer sig om individuel kriminalitetsbekæmpelse med al den usikkerhed og bureaukrati, der er knyttet hertil. I kampen mod Islam må vi imidlertid have fat i krigens mere håndfaste regelsæt. Krigen mod Islam er forlængst erklæret fra Islams side. I al fald i 711 og bestandig siden da. Den handske må Danmark tage op.

Mogens Glistrup

for at hindre det, fortsætter landene nu mod en hjernedød og totalt ødelæggende ottedobling...

Altid nævner LO og FTF fattigdom og arbejdsløshed som årsag til ringe arbejdsforhold og lav løn, men de undgår omhyggeligt at tale om, at årsagen til disse og mange andre dårligheder er det enorme udbud af billig arbejdskraft, der skyldes de ærkereaktionære familiestørrelser med de enorme børneflokkede ... Altså den kulturelle underudvikling, der reelt er årsagen til enhver anden form for underudvikling, også den teknologiske, som man lige siden den Anden Verdenskrig tilsyneladende har ønsket at vi skulle stirre os blinde på. Var meningen hermed, at vi udelukkende skulle bekæmpe og bearbejde virkninger, men lade årsagerne ligge?

Somme kunne mene, at en sådan ignorering af de virkelige årsager til ulandenes stort set selvforskyldte problemer røber en særdeles irrationel tilgangsvinkel til en løsning af disse, specielt når det købles sammen med vanvittige forestillinger såsom »den hvide mands byrde af skyld kan aldrig sones«, som er en af den såkaldte venstrefløjs allermost hjernedøde propagandafloskler.

Umådelige mængder af mennesker, der set i forhold til de tilgængelige og udnyttelige ressourcers relativt beskedne mængder reelt er overflødige, udgør ikke i sig selv nogen som helst ressource. Til trods for humanisternes afsporede dyrkelse af disse massers enkelte individer som noget grænseløst værdifuldt udgør de reelt en enorm hæmsko for udvikling – særligt i højteknologiske industrilande, som absolut ikke har brug for store mængder af manuel arbejdskraft – tværtimod. Og selv hvis man holder ulandene nede på et permanent lavteknologisk stade, virker den stadige forøgelse af deres befolkningsmængder direkte ødelæggende – særligt for den natur, hvis sundhed skulle udgøre de vedvarende ressourcers livsgrundlag for et bæredygtigt og derfor stærkt begrænset befolkningstal – langt mindre end det vi allerede er kommet op på.

Men man postulerer stadig vækst som eneste middel til bekæmpelse af fattigdom. På befolkningsekspllosionernes grundlag er dette fuldstændigt absurd og hinsides enhver bæredygtighed. Ingen af forudsætningerne for en vellykket indsats på sådanne præmisser har nogen som helst form for holdbarhed. Fattigdomsuddryddelse gennem vækst er umulig i lande med stenalder-formeringstakt, ligeså umulig som i lande uden ressourcegrundlag derfor.

En indsats med pauvre resultater

Årsrapport 2001. Ulandssekretariatet, LO/FTF Council. Nyropsgade 14, 1602 København V.

Landsorganisationen i Danmark (LO) og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF) har i mange år bedrevet et såkaldt udviklingssamarbejde med en lang række ulande. I de senere år har de koncentreret sig om at organisere arbejderne i disse lande, skønt uhyre få af dem er beskæftiget i industri eller egentligt lever af lønarbejde. De fleste hutler sig igennem i den såkaldte »uformelle sektor« – et nyt ord for de uendeligt mange reelt arbejdsløse, der overlever på kanten af permanent sult ved hjælp af tuskhandel

og småfiduser af enhver art – 80% af indbyggerne i mange lande.

For at udvirke denne organisering, som man altså nu betragter som den nye trylleformular der skal redde verden, har man så udsendt hærskarer af eksperter, organisatorer og undervisere.

Men uden den forrykte befolkningstilvækst i ulandene – med en gennemsnitlig firedobling på kun 50 år til følge – en befolkningsekspllosion, som heller ikke fagbevægelsens »hjælpeorganer« har gjort noget som helst for at standse – ville alle disse eksperter og projektmagere have været stort set arbejdsløse, og et stort spild af lønmodtagernes og skatteydernes penge kunne have været undgået. Men de fortsætter i samme blindspor. Og uden at der gøres noget som helst virkningsfuldt

I de senere år er Aids-epidemien i stigende grad blevet misbrugt til at bortforklare de manglende resultater af den store udviklingsindsats. Den er alle tiders alibi for en totalt fejlslagen ulandspolitik i en lang række afrikanske lande. Så kan man skyde skylden over på naturen og den onde skæbne. Og man kræver så af os, at vi skal gøre noget mod denne sygdom –

som slet ikke kan helbredes.

Men man kan naturligvis ikke effektivt modarbejde Aids i lande, hvor ansvarsløs promiskuitet er »kulturel« standard. Foruden at man altså ikke kan bekæmpe fattigdom i lande, hvor en lige så ansvarsløs overformering er »kulturel« norm. Når selv de der kan, ikke beskytter sig, og i øvrigt kopulerer med enhver nær-

somhelst.

Hvorfor startede man i det hele taget denne indsats, når man jo udmærket kendte til, at den generelle tilbagesæthed i disse lande kun kunne skyldes kulturel underudvikling? Ønskede man at skabe en ny »sultens slavehær« for at fremme verdensrevolutionen?

Bent Jacobsen

Menneskenaturen som politisk filter

Af Peter Neerup Buhl

Den altdominerende grundantagelse inden for humaniora og socialvidenskabernes er, at menneskets ånd udelukkende bliver formet af vor egen vilje og vore omgivelser, således at vi er frie til at udvikle os selv og samfundet, som vi har lyst til. I hvert fald er det ikke i det menneskelige sind, at eventuelle begrænsninger er at finde – noget som menneskets ”natur” vil man end ikke vide af. I stedet for at trække på erkendelser herom er tværtimod postmodernismen, der i absolut forstand benægter et objektivt sandhedsbegreb for mennesket, blevet stadig mere toneangivende. Et parodisk billede af ”positivismen” er blevet opstillet af 68’erne og deres arvtagere, men som Edward O. Wilson bemærker i sin bog *Sammensmeltning* (Gyldendal 1999, 336 sider), er det ”kun galninge og en lille flok konstruktivistiske filosoffer”, der tvivler på en ydre objektiv virkeligheds eksistens. Et typisk dansk eksempel herpå er venstrefløjsfilosoffen Ole Thyssen, som i sin bog *Den anden natur* (1982) gør det moderne kulturmenneske til sin egen skaber. ”Virkeligheden er fiktion. Den er skabt af mennesker”, skriver Thyssen, der som motto for sin bog sigende bruger følgende citat fra Hegels Retsfilosofi: ”Mennesket står som det helt ubestemte over drifterne og kan bestemme og sætte dem som sine egne.”

Wilson’s tiltrængte ærinde er at knæsatte erkendelsen af den fysiske verden som grundlag for enhver yderligere spekulation. Konsekvensen af modsatte standpunkter fører til den vilkårlighed, der grasserer i ”åndsvidenskaberne” i dag – den politiske farlighed fremgår af ideologernes naivitet udsprunget af troen på

mennesket som en klump ler i de sociale ingeniørers hænder. Og som Wilson påpeger, var den manglende tagen højde for den menneskelige biologis og psykologis fysiske realitet utvivlsomt en af grundene til, at socialforskere overvurderede de kommunistiske styrers styrke og undervurderede styrken i etniske fjendskaber.

En anden side af den medfødte adfærd er med Wilsons ord xenofobien: ”Da personlig velkendthed og fælles interesser er

Edward O. Wilson, der har sat skel i biologien på linje med Darwin.

vitale i sociale interaktioner, blev de moralske følelser udviklet til at være selektive. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Folk må anstrenge sig for at stole på fremmede, og sand medfølelse er en konstant mangelvare. Stammer samarbejder kun gennem nøjagtigt definerede traktater og andre konventioner. De er hurtige til at opfatte sig selv som ofre for andre konkurrerende grupper

sammensværgelser, og de har en tendens til at afhumanisere og myrde deres rivaler under alvorlige konflikter. De cementerer deres egne grupper loyalitet ved hjælp af hellige symboler og ceremonier. Deres mytologier er fyldt med episke sejre over truende fjender.”

Islams karaktertræk synes markant at udtrykke træk hos Homo sapiens, der er belønnet i evolutionen, idet der er en arvelig fordel ”ved et medlemskab i en magtfuld gruppe, som er forenet af en from tro og et formål. Selv når individerne indordner sig og risikerer døden for den fælles sag, har deres gener større chance for at blive overført til den næste generation end dem fra konkurrerende grupper, som mangler en lignende beslutsomhed.”

Menneskenaturens politik

Hvis man ikke tager hensyn til disse konstante træk i menneskenaturen, fører det til uhyggelige konsekvenser. Men hverken etik eller statsvidenskab har et fundament af verificerbar viden om den menneskelige natur, der er tilstækkeligt til at producere forudsigelser om årsag og virkning og sunde bedømmelser baseret derpå. Derfor opfordrer Wilson videnskaberne til at rette opmærksomheden mod at se nærmere på ”den etiske adfærds dybeste kilder” – de moralske følelsers biologi.

Et blændende konkret forsøg herpå var allerede Thomas Flemings bog *The Politics of Human Nature* (Transaction Books 1988, 241 sider). Fleming er redaktør af *Chronicles*, organ for den amerikanske socialkonservative bevægelse, hvis politiske leder er Pat Buchanan.

Enhver vigtig politisk teori er også implicit en teori om den menneskelige natur, starter Fleming med at fastslå: Fx Hobbes og Locke lod deres filosofi hvile på et sæt af psykologiske principper, Platon havde en ide om det retfærdige menneske, og Aristoteles om det lykkelige menneske. Hvad der helt mangler i de i dag herskende teorier er et filter, der via erfaring og tradition filtrerer ”originale” fantasterier fra det realiserbare (tænk blot på populariteten herhjemme af ”Oprør fra midten” omkring 1980). Meget få sociale

tænkere er så ydmyge, at de "blot vil fortælle folk, hvad de egentlig allerede vidste". Hvad der er behov for, er ifølge Fleming ikke en ny filosofi endsigende ideologi, men en bred "økologisk" indfaldsvinkel, der betragter samfundet ikke som en maskine, der nogenlunde let kan repareres, men som et naturligt system: organisk, komplekst, med gensidige afhængigheder. En sådan indfaldsvinkel hverken kan eller bør frembringe andet end en grov skitse, der markerer området for muligt socialt og politisk liv.

Fleming understreger, at kristne, der fastholder deres tro som den eneste sande vej, intet kan have imod en sådan nøgtern udforskning af menneskelivets vilkår. Det kan derimod diverse samfundsprojektmagere, som med velberåd nu går i brechen for den moderne kerneillusion om, at "uddannelse er i stand til at forandre alting". Samme menneskesyn ligger bag feminismen, hvor kønnet ses som noget blot til lært, og hvor idealet er at frembringe børn på en fabrik og lade staten opdrage dem, så kvinder kan være "frie" helt på linie med mænd. Samme menneskesyn ligger også bag "antiracismen", der søger at komme over den medfødte menneskelige tendens til at skelne mellem egne og fremmede.

I det klassiske Athen tog man mere hensyn til de menneskelige konstanter. Indbyggerne var stolte over deres identitet og lagde vægt på, at de var "indfødte", dvs. de oprindelige bosættere på deres territorium. Det er for menneskenaturen en generel lov, at territorialitet vil blive hævdet, hvis omkostningerne ved et forsvar opvejes af fordelene ved en fortsat besiddelse. Kun hvis ressourcer var ubegrænsede, ville ethvert forsvar være overflødig - men sådan er vor knaphedsverden jo ikke. Hertil kommer et andet aspekt: En sans for stedet, en lokal identitet er del af menneskenaturen. Det konstaterer Fleming, idet han citerer fra Edward O. Wilsons *On Human Nature* (1978): "Generelt deler det primitive menneske verden op i to håndgribelige dele, nærmiljøet, sin egen landsby, slægten, venner, tamme dyr og hekse, og det fjernere univers af nabobyer, allierede stammer, fjender, vilde dyr og ånder."

Det store paradoks ved menneskenaturen er, tilføjer Fleming, at når vi forsøger at bryde vore begrænsninger, "synker vi oftest under dem og bliver ofre for en frygtelig hævn. Ved at prøve at blive internationale mister vi blot vor nationalitet. Ved at opgive privat ejendomsret bliver vi slaver, ikke kun under mere grådige herskere, men også under vore egne laveste materielle ønsker. Ved at fremme universelle menneskerettigheder mister vi

vore nationale traditioners hårdt tilkæmpede juridiske borgerrettigheder."

Det er ikke troen på en menneskets natur, der begrænser vore muligheder for interkulturel forståelse og tolerance. Tværtimod: Hvis mennesket ikke havde nogen natur, men kulturelt kunne omformes tolt, ville det være umuligt at forstå andre mennesker i almindelighed og andre kulturer i særdeleshed. Det trods alt relativt begrænsede spektrum af kulturformer indikerer artens medfødte parametre.

Illusionen om "frigjorthed"

Det er den abstrakte humanismes fra sin sammenhæng løsevne, "frigjorte" individ, der er den moderne konstruktivistiske ideologis absolutte. Men allerede Auguste Comte understregede mennesket som fællesskabsvæsen, idet han afviste enhver social analyse, der begyndte med individet:

"Nedbrydningen af menneskeheden i individer udgør kun en anarkisk analyse, på én gang irrationel og immoralsk, der tenderer mod at opløse den sociale eksistens i stedet for at forklare den... Den er lige så ødelæggende i sociologien, som det i biologien er at nedbryde individet i molekyler, hvis adskillelse aldrig finder sted så længe, det er i live."

Mennesket er et samfundsvæsen, med Aristoteles' udtryk et "politisk dyr", hvis samfunds kompleksitet er en funktion af den komplekse opbygning af dets sind. I samfundenes konkurrence om ressourcer udvikles de til stadig større kompleksitet, men det konstant essentielle element for at sejre er individernes gensidige altruisme internt i det enkelte samfund. Her viser socialstatens skæbnesvangre effekt sig; allerede Kropotkin påpegede, at den moderne stat ved at påtage sig enhver social funktion fremmer snæver egoisme, en atomisering af samfundet. Og jo mere regeringer berøver deres folk moralsk og social autonomi, desto mere tvinges undersåtter til at blive som afhængige børn. Som Fleming advarer, vil denne udvikling ende i et én verden-diktatur i stil med Orwells *1984* eller Huxleys *Fagre nye verden*.

Gode hegn giver gode naboer

Men den i vor aktuelle situation mest påtrængende indsigt tilvejebragt af sociobiologien er og bliver, at vor natur uhjælpeligt har givet vor adfærd en tendens som efter to grundlove: 1) "Vær ubehagelig mod outsiders", 2) "Vær venlig mod personer fra inderkredsen".

Årsagerne hertil og konsekvenserne heraf dybdeanalyseres af biologen Lyall Watson i bogen *Naturens mørke side*. Det

onde, *naturhistorisk set* (Borgen 1996, 354 sider). Han konkluderer bl.a.: "Denne tendens til at klassificere, inddele verden i 'os' og 'dem', medlemmer kontra ikke-medlemmer, venner eller fjender, er et af de få universelle, ægte menneskelige træk. Noget, der er fælles for alle mennesker alle vegne. Homo sapiens regnes biologisk og taksonomisk for én art. Det er vi også, men denne tendens til at regne sin egen gruppe, insider-gruppen, for anderledes og højerestående, er så vidt udbredt, at den skaber behov for i det mindste kulturelt at betragte os som forskellige arter." Den tyske etolog Eibl-Eibesfeldt (se *Danskeren* 2000 nr. 1 s. 29) kalder dette for *pseudo-artsdannelse* og antyder, at den kendsgerning, at vi nægter vore fjender og modstandere andel i vor fælles menneskelighed, sætter alle konflikter mellem klart definerede grupper i en ny adfærdsmæssig kategori. Vi burde betragte alle sådanne kampe som findende sted mellem arterne. De implicerede gør det med sikkerhed.

Watson understreger selvsagt som andre lodige sociobiologer, at vor opgave er at kæmpe imod den dyriske tendens til at opfatte andre menneskegrupper som artsforskellige, men pointen er også, at tendensen hertil trods alle anstrengelser er uudryddelig, fordi den er en del af vor organisme, udviklet i de 99,75% af menneskeartens eksistens, hvor den har levet i "naturlilstanden" i små, afsondrede grupper på højst et par hundrede individer. Det, vi kalder civilisationen, har jo kun eksisteret i fem tusind år, en kvart procent af menneskeartens tid på jorden, altså ganske utilstrækkeligt til at få biologiske konsekvenser.

Den uudryddelige aggression mellem grupper bliver allerfarligst, når man mener mest at have "bekæmpet" den. Al klog politik må føres ud fra Watsons påmindelse: "Uanset hvilke historiske påvirkninger der har frembragt vor store hjerne, uanset hvilke genetiske instruktioner der er indkodet i den, uanset hvilke nye programmer vor uddannelse og erfaring har optegnet derinde, er det stadig vor kemiske og fysiske system, der i den sidste ende bestemmer, hvordan vi reagerer på enhver ny række stimuli. Vi har altid været og vil formentlig altid være slaver af vor biologi, i det mindste delvis. Vi er kun mennesker, hvilket vil sige organismer, der under alle omstændigheder er blevet til ved naturlig udvælgelse."

Langt klogere end i sidste instans illusorisk "opdragelse" af folket er forebyggende foranstaltninger, der tager højde for gruppeaggressioners uudryddelighed. Det vil sige, at hver gruppe, der opfatter sig som en sådan, må have sit eget

anerkendte område, sikret mod andres indtrængen og overherredømme. Watson beskriver, hvordan nulevende naturfolk har organiseret deres samkvem således, med naturlige barrierer imellem sig, ud fra devisen: "Gode hegn giver gode naboer."

Herimod står jo de dødsensfarlige politisk korrekte, der tror det muligt fundamentalt at omskabe menneskene i "god" eller "tolerant" retning. Indvandringsskritikere stemples som bekendt af disse som direkte ondsksfulde, men når man har set de fatale konsekvenser af alle de naivt "gode" utopier og aner konsekvenserne af de stadig nye, der udtænkes, må man samtykke i Watsons prægnante konklusion: "At være ond kan være godt". Hvis man er ond, når man mistror menneskenes evne til grundlæggende forbedring og derfor bygger vægge mod deres hærgen, har man i den virkelige verden udrettet mere godt end alle dem med de gode hensigter, der brotlægger vejen til helvede.

Som Desmond Morris skrev i *Den menneskelige zoo* (1969 s. 226): "Uheldigvis er vi tilbøjelige til at glemme, at vi er dyr med visse særlige svagheder og visse særlige stærke sider. Vi forestiller os at vi er ubeskrevne blade, hvorpå der kan skrives hvad som helst. Det er vi ikke. Vi kom ind i verden med et sæt grundlæggende instruktioner, og vi ignorerer dem eller nægter at adlyde dem til skade for os selv."

Men selv i videnskabelige kredse hersker desværre stadig naiviteten. Fx i Sevilla-erklæringen om vold, som blev udarbejdet af en international komité af forskere i 1986, hed det, at "det er videnskabeligt ukorrekt at sige, at vi har arvet en tendens til at føre krig fra vore animalske forfædre. Eller at krig eller anden voldelig adfærd genetisk er programmeret ind i vores menneskelige natur. Eller at der i løbet af den menneskelige udvikling har fundet en udvælgelse sted, der fremmer aggressiv adfærd. Eller at mennesker har en 'voldelig hjerne'. Eller at krig fremkaldes af 'instinkt' eller nogen enkelt motivation."

Den erklæring er dog altså seksten år gammel og opfattes af stadig flere anerkendte forskere som politisk korrekt, men videnskabelig ukorrekt. Virkeligheds erkendelsen breder sig langsomt men sikkert, fordi beviserne til støtte for sociobiologiens kætterske hypoteser vælter ind i en stadig strøm.

Sociobiologiens triumf

De seneste årtiers forskning i de biologiske rammer for menneskesindet er samlet i den ledende sociobiolog John Alcocks bog *The Triumph of Sociobiology* (Oxford University Press 2001, 257 sider). Heri dokumenteres biologiens overlegen-

hed som forklaringsmodel i forhold til sociologi og humaniora, og der aflives myter - såsom at sociobiologien skulle påstå, at mennesket er "determineret" af sine gener. Men det påpeges, at der er nogle universelle og uudslettelige tendenser i menneskelig gruppeadfærd, som det gælder om at tage højde for. Det genetiske anlæg for at opdele verden i "dem og os" har således over alt og i alle historiske perioder ført til folkemord, især når et folk har søgt at overtage et andets territorium. Det fornuftige svar herpå synes ikke at være at øve vold mod menneskenaturen, som før eller siden kræver sin ret, men at sørge for at hvert folk har sit territorium - beskyttet af sikre grænser.

Hvis man skærer ind til benet, bliver der ihvertfald to elementer tilbage i menneskelig social organisation, der ligger i den menneskelige natur: lederskab og gruppeidentitet. Som grundkoncept for sit politiske program bruger Thomas Fleming 1600-tals juristen Althusius' begreb *consociatio symbiotica*, det naturlige fællesskab af mennesker, der lever sammen.

Politik for kulturel mangfoldighed i Sveriges Radio

"Kulturel mangfoldighed – beriger udbudet. Kulturel mangfoldighed – tager vare på menneskelige ressourcer.

Kulturel mangfoldighed – øger tolerance og modvirker fordomme. Sveriges Radio har en særlig opgave at i sin programvirksomhed afspejle det manglekulturelle samfund. I betænkningen 'En radio og TV i offentlig tjeneste 1997-2001' skriver regeringen, at 'public service-virksomheden bør tjene en proces, som gør at nye etniske grupper inddrages i det svenske samfund og øger deres forudsætninger for at deltage i samfunds- og kulturdebatten'. Af betænkningen fremgår også, at Sverige Radio skal arbejde aktivt for, at rekrutteringen af ansatte indenfor Sveriges Radio afspejler det manglekulturelle samfund.

Eftersom programvirksomheden er til for alle grupper i samfundet, skal kulturel mangfoldighed være en selvklar del af SR's virksomhed. I en organisation med ledestjernerne åbenhed, lyst og kvalitet skal det være naturligt at have medarbejdere med forskellige kundskaber, erfaringer og kulturel baggrund. Det bidrager til

Hermed vil han generelt forsvare de konstituerende enheder, ethvert menneske umiddelbart lever i - fra familien over nærsamfundet til nationen - mod opløsning og manipulation oppefra og udefra. I den forbindelse angriber han bl.a. det katolske "subsidiaritetsprincip", der som abstrakt rationalistisk og antiempirisk begreb i praksis er blevet vendt på hovedet og brugt til at retfærdiggøre samfundshersken og internationale organisationers intervention i nationale og lokale anliggender, der med sociobiologien har fået yderligere autoritet som menneskets "naturlige verden".

Når modstand mod EU og masseindvandring beskyldes for at være dybt "følelsesmæssigt" bestemt, gives den samtidig den bedste legitimering eller begrundelse, idet den jo derved erkendes at bunde i noget grundlæggende i vor natur, som der måske ikke umiddelbart kan argumenteres for - men noget byder os instinktivt og uhjælpeligt imod. Wilson, Fleming, Watson og Alcock forklarer, hvad det er.

at modvirke fremmedfjendtlighed og racisme, samtidig med at det øger konkurrencekraften mod andre medier.

Denne politik skal være en støtte i SR's interne arbejde for øget kulturel mangfoldighed, og skal formidles i sammenhæng med SR's eksterne kontakter.

Kulturel mangfoldighed i programudbudet

SR's programvirksomhed skal som helhed præges af det demokratiske statsstyres grundideer og principperne om alle menneskers lige værdighed og det enkelte menneskes frihed og værdighed. (Kap. 6 § 1 i Radio- og TV loven).

- SR skal tage stilling for det demokratiske statsstyres grundideer, hvormed menes fri meningsdannelse, almindelig og lige stemmeret og frie og hemmelige valg. Vi må derfor tage afstand fra eller konfrontere udtalelser som strider mod disse ideer. At hævde princippet om alle menneskers lige værdighed indebærer bl.a. at tage afstand fra racisme. I denne sammenhæng skal vi altså være partiske. (SR's Programregler s. 9).

- SR skal tilvejebringe programmer, som afspejler det manglekulturelle Sverige.

(§ 15 i SR's sendetilladelse).

- SR's opfattelse er, at det mangekulturelle samfund afspejles bedst, hvis det indgår som en naturlig del i alle programtyper. Dette udelukker dog ikke særlige programmer indenfor emneområdet.
- SR skal gå ud fra, at kulturel mangfoldighed er en ressource.
- SR skal regelmæssigt og konsekvent prøve alternative programområder og indfaldsvinkler.

Eksempler på tiltag for at øge kulturel mangfoldighed i programudbudet

Hver kanal/enhed skal årligt oprette en handlingsplan for øget kulturel mangfoldighed. Planen skal indeholde målbare mål og konkrete tiltag.

- Hver kanal/enhed skal fortløbende diskutere, vurdere og give feedback på programudbudet med perspektiv på kulturel mangfoldighed, så at samtlige medarbejdere har en klar idé om, hvilke mål der skal opnås og på hvilket tidspunkt.
- Øge kontakten med forskellige skoler, lokale grupper og indvandrere-/etniske organisationer for at finde personer, som kan bidrage til alternative programområder og indfaldsvinkler.
- Ved valg af ekspert, kommentator eller anden medvirkende regelmæssigt overveje at finde en ligeværdig person med indvandrere-/etnisk baggrund.
- Aktivt tilvejebringe personer med indvandrere-/etnisk baggrund i andre roller end som repræsentant for gruppen, fx som samfundsborger, småhandlende, forældre, ekspert, kommentator og konkurrencedeltager.
- Eksponeer ikke personer med indvandrere-/etnisk baggrund som eksotiske og afvigende i sensationsøjemed.
- Forstærk ikke negative skabeloner ved unødigt at betone etnisk tilhørsforhold, fx i vi/dem-formuleringer.
- Vær forsigtig med statistik. Afstå dog ikke fra at publicere negative oplysninger, hvis de er relevante.

Kulturel mangfoldighed på arbejdspladsen

SR's rekruttering skal afspejle det mangekulturelle samfund. (SR's Retningslinjer for virksomhedsplanlægning 1999).

SR's virksomhedskultur udvikles og beriges i mødet mennesker imellem. Derfor ligger det virksomheden på sinde at have medarbejdere med forskellige kulturel baggrund. Et samarbejde mellem kulturer øger kreativiteten, udviklingskraften og forandringsviljen. Rekruttering af medarbejdere med forskellig kulturel baggrund bidrager til en dynamisk public service-radio i det 21. århundrede.

SR's syn på kulturel mangfoldighed skal gennemsyre sammensætningen af arbejds- og projektgrupper.

Eksempler på tiltag for at øge kulturel mangfoldighed på arbejdspladsen:

- Hver kanal/enhed skal årligt oprette en plan for rekruttering som tydeligt viser, hvordan man aktivt kan øge andelen af medarbejdere med indvandrere-/etnisk baggrund indenfor SR.
- Hver kanal/enhed skal kontinuerligt vurdere rekruttering, udvalg og uddannelsesindsatser og årligt gøre rede for rekrutteringer til faste stillinger, vikariater eller projekter, der har medført øget kulturel mangfoldighed.
- Ressourcer skal tilvejebringes, således at alle medarbejdere får øget viden om kulturel mangfoldighed, fx gennem chefuddannelser og kurser.
- Øge kontakter med forskellige skoler, lokale grupper og indvandrere-/etniske organisationer for at udvide rekrutteringsbasen blandt personer med anden kulturel baggrund, som tilfører nye og berigende perspektiver.

Mona Sahlin fører an i den svenske politiske korrekthed, her ved et "kulturmøde" med iranere.

Diskrimination

Med diskrimination, nogle gange kaldt utilladelig særbehandling, menes almindeligvis, at en person vurderes lavere eller udsættes for uretfærdig eller krænkende behandling. Loven om etnisk diskrimination beskytter både den, som søger arbejde, og den, som allerede er ansat.

Sveriges Radio skal arbejde for at modvirke såvel direkte som indirekte etnisk diskrimination og chikane. Fravær af kulturel mangfoldighed kan være et tegn på diskrimination. Med direkte diskrimination menes, at en person behandles uforholdsmæssigt pga. race, hudfarve, national og etnisk oprindelse eller trosbekendelse.

Eksempler på direkte diskrimination:

- Etniske faktorer anvendes på en negativ måde som instrument for sortering og ud-

vælgelse ved rekruttering.

- Etniske faktorer direkte eller indirekte tages til indtægt for en dårligere behandling af individer i forbindelse med ansættelse, arbejdsvilkår, udvikling, forfremmelser etc.

- Ansatte forbigås i forbindelse med information, uddannelse, forfremmelser etc. på grundlag af etnisk herkomst.

- Ansatte behandles dårligere når det gælder løn, arbejdstider og andre arbejdsvilkår pga. etnisk herkomst.

Med indirekte diskrimination menes, at visse grupper udelukkes fra mulighed for at søge et job eller nyde normale ansættelsesvilkår på grundlag af krav, som tilsyneladende er lige for alle.

Eksempler på indirekte diskrimination:

- Ubegrundede krav, der er svære eller umulige at opfylde for personer, som ikke er etniske svenskere.

Eksempler på chikane:

- Uforsømmetheder og racistiske vittigheder.

- Racistiske øgenavne.

- Chikane mod en person, der forsøger at hindre diskrimination.

Tiltag mod diskrimination

Målet er givetvis, at diskrimination og chikane ikke skal forekomme. Men om noget sådant sker, er det godt med klare rutiner. Her er eksempler på sådanne:

- Den som mener at være diskrimineret eller udsat for chikane skal have nogen at vende sig til, som hurtigt kan tage rette forholdsregler.

- Hver klage skal behandles nøje og med tavshedspligt.

- Den som mener at være diskrimineret har ret til en faglig eller anden bisidder ved alle forhandlinger.

- Ved diskrimination og chikane skal arbejdsgiveren vedtage konkrete forholdsregler.

- Inden disciplinære tiltag vedtages mod en ansat må chefen tage stilling til, hvorvidt individets opførsel har været påvirket af racerelaterede provokationer, kommunikationsproblemer eller kulturelle forskelle.

- Ved diskrimination eller chikane skal de ramte individer få den støtte, som er nødvendig.

- Chefer skal få uddannelse i at forebygge, genkende og håndtere diskrimination og chikane.

- Disciplinære tiltag skal dokumenteres på skrift.

Den ansatte skal vide, at noget sådant stadig eksisterer, og klager om racediskrimination må behandles uden forsinkelser."

(Kilde: Sveriges Radios regelsæt)

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Den "venlige købmand henne om hjørnet"?

I august blev jeg nægtet at handle i "Genbrugsloppen" i den karré hvor jeg bor - fordi jeg havde gået sammen med Moses Hansen og dermed er "racist" ifølge bestyreren. Min kone og jeg har købt for tusinder af kroner i den gode billige butik i de sidste ti år, og ejeren Muhamed er vi på god fod med. Men i stigende grad styrer Islam både dansk retsvæsen og Nørrebro.

Bo Warming

Politiet magtesløst overfor bander

København: Politiet på Amager føler sig godt og grundigt frustreret over de mange unge mindreårige ballademagere i bydelen. "De unge bliver lukket ud fra politistationen om morgenen, og få timer efter har vi dem siddende igen for et nyt gaderøverier," fortæller vagtleder Per Hoxer fra Station Amager. Han fortæller om den seneste oplevelse på stationen en aften, hvor tre unge kylede sten ind i værtshuset Kongedybet og ramte en gæst i nakken. En halv time senere blev en person overfaldet ved indgangen til Brigadevej. Politiet fik fat på tre nydanske unge. de blev afhørt og lukket ud næste morgen. Så kl. halv ti om formiddagen bliver en kvinde overfaldet på gaden og bl.a. stukket i panden med en stang. Gerningsmændene var de samme.

(Ritzau:260502).

Stigning i gaderøverier

København: Københavns Politi har registreret et stigende antal gaderøverier begået af gadebander. "Kurven er knækket den forkerte vej i forhold til samme periode sidste år", siger chefkriminalinspektør Per Larsen, Københavns Politi. Politiet har registreret 330 unge, der er tilknyttet 14 gadebander i hovedstaden. Antallet af unge under 10 år, der er blevet sigtet for kriminalitet, er nu oppe på 50 sigtelser om året.

(JP København 180502).

Manglende "smeltedigel"

Det opdeltede samfund, som træder stadig stærkere frem på Danmarks vej mod amerikanske tilstande, illustreres af Ny Carlsberg Vejens Skole og Alsgaden Skole på

Vesterbro i København. Der er kun 50 meter mellem de to skoler. De deler bydel, bygninger og skolegård. Men næsten ni ud af ti elever på Alsgades Skole er af fremmed herkomst. På Ny Carlsberg Vejens Skole er forholdet omvendt. Den sidstnævntes viceinspektør udtaler: "20-30 procent to-sprogede elever er smertegrænsen. Kommer vi over det niveau, stopper integrationsideen og vi kommer væk fra den danske folkeskole. Og samtidig vil det knibe med det faglige niveau."

Så må det stå slemt til med det faglige niveau på de københavnske skoler.

På mange gymnasier og handelsskoler viser opsplittningen af samfundet sig i kantinen, hvor siddepladserne opdeles efter hudfarve: de fremmede sidder for sig selv og danskerne for sig selv.

(JP 061201, Berl. Tid.060201).

Nordsjælland

Fremmedtrusler på genbrugspladser

Ansatte på containerpladser skal nu på psykologikurser for at tackle, at "nogle af gæsterne på pladserne har meget svært ved at forstå, at der gælder nogle regler i dagens Danmark". Det er nærmere betegnet klunserlignende bestående af fremmede, som for at få fat i kasserede genstande som tv, køleskabe, computerskærme og diverse metalgenstande i stadigt stigende omfang truer de ansatte og endog opsøger dem privat. Dansk affald er en millionforretning i lande som Libanon, Syrien og Polen, hvor itugået dansk materiel repareres. Første led i klunserkæden er ofte bosniske "flygtninge". "Du drømmer ikke hvor meget de tjener", betror en renovationsarbejder B.T.'s journalist. "Men mange af dem er jo på bistandshjælp, så de sørger for at holde en lav profil".

(B.T. 021201).

Fyn

Uregerlig tyrkertøs

Talrige hændelser viser, at muhamedanske piger og kvinder ikke er forkuede ofre, men i et og alt hænger sammen med deres mandlige frænder mod de vantro.

For tredje gang på halvandet år er en 17-årig tyrkisk pige således blevet dømt

for vold. Senest har hun overfaldet en ung mandlig lærer på Ejbyskolen. Pigen gik ikke selv på skolen, men dukkede op med nogle venner og begyndte at genere lærer og elever. Da læreren bad hende forsvinde, fik han en knytnæve i ansigtet. Pigen er tidligere dømt for at have truet en 14-årig pige, som hendes bror netop var blevet dømt for at have voldtaget.

I stedet for at smide hende ud af landet er hun nu blevet idømt en "ungdomssanktion" med ophold på en institution med gradvis udlusning i løbet af to år.

(Ekstra Bladet 021201).

Mest kriminelle provinsby

Odense indtager en kedelig førsteplads i en opgørelse af kriminalitet i de ti største byer udenfor København. Odenses politimester oplyser, at byen har flere kernegrupper af unge kriminelle, bl.a. flest røverier målt pr. indbygger. Ifølge TV Avisen er årsagen gadebander med udgang fra Vollsmose.

(TV2Text tv 200502 og TV-avisen s.d.).

Nydanskere: Højere kriminalitet

Indvandrere og efterkommere blev i 2000 dømt for lovovertrædelser langt hyppigere end befolkningen som helhed. En undersøgelse fra Danmarks Statistik viser, at kriminaliteten for mænd med udenlandsk baggrund var 38 procent højere end for alle mænd i befolkningen. Kriminaliteten er endnu højere blandt indvandrere og efterkommere fra mindre udviklede lande.

(TV DR 1140502).

Over det hele

Manglende integration skyldes bl.a. manglende kvalifikationer

Mens fire ud af fem danskere deltog i arbejdsstyrken, er det kun godt hver anden udlænding fra tredjelande (53 pct.). Ikke mindre end 76 pct. af indvandrere fra tredjelande med mere end tre års ophold i Danmark modtog "indkomsterstøttende ydelser" i 1999.

Fremmedbelastningen er ikke forårsaget af dansk "diskrimination" o. lign.: Uddannelsesniveau, dårligt helbred, manglende dansk kundskaber og manglende viden om samfundslivet er hovedårsagerne til ledighed blandt de fremmede.

(Nyt fra Rockwool Fondens Forskningsenhed, www.rff.dk).

Verden Rundt

Sverige

Statslig heksejagt

Det totalitære og meningsmobbende Sverige finder stadig nye ofre. Blandt de seneste er de partier eller organisationer, som tillader sig at kritisere den svenske indvandringspolitik. I Sveriges Radio er det nu blevet fastsat, at partierne Sverigedemokraterna og Nationaldemokraterna fremtidig altid skal benævnes "fremmedfjendtlige" eller helst slet ikke omtales. Den pågældende redaktionschef forsvarede det med "principperne om alle menneskers lige værd og det enkelte menneskes frihed og værdighed". Disse fine principper synes dog altså ikke at gælde de nævnte partier eller deres tilhængere.

(Kilder: JP 21-22/6 02).

Invasionens sammensætning

Antal bevilgede opholdstilladelser 1980-2001 er 730.000. Af dem har de 100.000 fået opholdstilladelse pga.:
Arbejdsmarkedsårsager 8.000.
Adoptivbørn 17.000.
Gæstestuderende 30.000.
EES-aftalen 46.000.

Resterende 630.000 har fået permanent opholdstilladelse som asyl-indvandrere.

I perioden 1980-2000 var kun 20.000 personer flygtninge i overensstemmelse med Genève-konventionen, af de totalt knap 700.000 bevilgede opholdstilladelser, dvs. kun 3 pct.!

(Kilde: <http://www.migrationsverket.se/>).

Hærværk og chikane mod Sverigedemokrater

Under valgkampen i Sverige blev allehånde former for chikane og trusler mod Sverigedemokraterna praktiseret. Typisk er følgende beretning om en ung aktivist på et gymnasium:

"Det begyndte med, at aktivisten besluttede sig for med hjælp af nogle kammerater at indlede en flyvebladskampagne på den lokale gymnasieskole, hvor også han er elev. Kampagnen gik godt og 700 blade uddeltes. Bagefter begyndte problemerne, da han efter en aften i byen kom hjem og så, at bogstav-

kombinationen "AFA" var blevet sprayet på hans bildør. Han følte sig ilde til mode, da AFA (Anti Fascistisk Aktion) er kendt for at mishandle anderledes tænkende og nationale.

Men som så mange unge slog han usikkerheden ud af tankerne og så stort på hændelsen.

En uge senere blev der begået groft hærværk mod bilen – ruder blev slået ud, lygter knustes og dæk blev skåret op. En politisk kammerat til ham kom ud for samme oplevelse og fik grafitti på hele sin bil, og inventar og dæk ødelagt. De bestemte sig for at kontakte lokalpressen. Journalisten kom og skrev en artikel om aktivisten og hans kammerat.

Aktiklen var god, og de fik endda fortalt, at de hverken var racister eller nazister, hvis nu nogen i terrorgruppen AFA havde troet det.

I samme nu begyndte noget, der lignede en hekseproces, på aktivisters skole. Lærere, rektor, andre ansatte og elevrepræsentanter bestemmer sig for at gøre noget ved aktivisters slemme stillingtagen mod indvandring og for demokrati.

Man holder 1-2 gange om ugen møder, hvor eleven tvinges til at høre hvor dum og fordomsfuld han er. Man angriber hans tøjstil og siger, at den ikke kan accepteres på skolen, men forbyder ham at anvende sin nye t-shirt med SD-faklen på osv.

Man går til og med så langt, at man indbyder repræsentanter for den ekstreme venstrefløj til at sidde med ved møderne. De sørger da for at beklage sig over hans 'menneskesyn' (?), og hvordan de føler sig truet af de symboler, som findes på hans jeans-jakke, dvs. diverse motormærker og det 'rædselsfulde' svenske flag.

Man forbyder aktivisten at uddele flyveblade på skoleområdet samt at anvende klæder, der har kobling til Sverigedemokraterna. Aktivisten forsøger at påpege, at SD er et demokratisk parti, og absolut ikke racistisk eller fascistisk. Det hjælper ikke. Rektor nægter at læse partiprogram og flyveblad, da han 'ved at SD er et højreekstremt racistisk parti'.

Man henviser endog til læseplanen, hvor der står, at demokratiske holdninger skal styre uddannelsen! At være for demokrati er ikke demokratisk, hvis man ikke er liberal eller socialist???

At den ekstreme venstrefløjs medlemmer har t-shirts med tekster og billeder af fx masseorderen 'Che Guevara' eller

blodsbesudlede symboler som hammeren og seglet, ses der totalt bort fra.

I købet af dette semester skal der i denne diktatoriske skole afholdes en temauge mod 'racisme og fremmedfjendtlighed', hvor der er mødepligt. Møderne med aktivisten vil sandsynligvis fortsætte, indtil man har drevet den onde ånd, som kaldes nationalisme og fædrelandskærlighed, ud af hans unge krop."

(Kilde: Sverigedemokraterna).

Norge

Imamerne bag facaden

Det vakte stor opsigt, da den norske avis Dagbladet i februar offentliggjorde hemmelige lydoptagelser med imamerne i de to største moskeer i Norge. Optagelserne blev foretaget efter, at unge muslimer havde fortalt om, at imamerne internt fører hadekampagner mod det norske samfund, mens de udadtil står for liberale og tolerante holdninger.

En 17-årig pige fortæller på båndet imamerne, at hun vil giftes med en nordmand. Imamerne advarer, at hvis hun gifter sig med en ikke-muslim, er hun frafalden og dømt til evigt ophold i helvede.

Desuden er nordmændene angiveligt umoralske, norske børn siges ikke at vide hvem deres fædre er. En af imamerne udtaler, at det kun er muslimer, der gifter sig. Nordmænd er bare sammen en kort tid for at synde. "Når en norsk kvinde spørger sin mand, hvem kvinden ved siden af ham er, svarer han, at det er hans kæreste."

Da pigen fortæller, at hendes far har truet med at dræbe hende, svarer den ene af imamerne bare, at hvis det er således bestemt af Gud, så er det sådan det vil blive. Og "hvis du vælger det norske samfund, vil du opdage om ti eller tyve års tid, at du har gjort en stor fejl." Pigen svarer, at hun mener at kunne forblive muslim i et ægteskab med en nordmand: "Min onkel giftede sig med en kristen norsk kvinde for længe siden. Hun konverterede ikke til islam."

Imamen: "Rigtigt. Det er muligt at gøre det på denne måde. En mand kan altid styre sin kvindes vilje. Kvinden er nødt til at give efter i sin mening over for sin mand."

Videre udtalelser af imamen: "Det Gud vil fra mennesker, er ikke muligt at opnå i et flerkulturelt miljø. Med så mange trossamfund omkring os, forsvinder forskellene mellem dyr og menneske. Når mennesket lever livet uden tro og respekt, så lever det akkurat som dyr." (...)

“Hvis man gifter sig med en ikke-muslim, ødelægger man meningen med livet. Det er som om et svin møder et andet svin og tilbringer lidt tid sammen, uden tro eller værdier at leve op til... Den følelse går over, og mennesker ødelægger det evige liv på grund af kærlighed.”

(Kilde: Dagbladet online 030202).

Mere muslimsk antisemitisme

Også i Norge har muslimerne vist deres uhelbredeligt antisemitiske ansigt. I Oslo chikaneres jødiske skolebørn af deres muslimske “kammerater”. Byens Mosaiske Trossamfund advarer om polarisering mellem muslimske og jødiske elever. Da forældrene til begge berørte grupper blev inviteret til møde på en skole, lød det fra de muslimske forældre, at muslimer har ret til at hade alle jøder, amerikanere og israelere. Læreren udtrykte forståelse herfor. Ingen skolemyndigheder har reageret over for den stadig mere nedsættende muslimske behandling af jøderne.

(Kilde: Osloposten 270202).

Tyskland

Politisk ukorrekt “fortalelse”

Ved et møde i februar angående Tysklands indre sikkerhed udtalte Tysklands indenrigsminister Otto Schily bl.a.: “Det må være tilladt at sige, at den muslimske tro er en fejltagelse, og det må også muslimerne kunne høre uden voldelige reaktioner.”

Den verbale reaktion lod ikke vente på sig. På ordre fra Cairo gjorde den egyptiske gesandt i Berlin indsigelser, og den tyske gesandt i Cairo, Paul Freiherr von Maltzahn, blev kaldt til samtale i det egyptiske udenrigsministerium. Han forklarede, at Schily havde snakket om tolerance og givet et eksempel.

Med denne forklaring lod den egyptiske udenrigsminister sig nøje, men i massemedierne i Egypten blev sagen fremstillet lidt anderledes.

G. Johnsen

Storbritannien

Godt to mio. indvandrere på vej

I løbet af de kommede ti år vil flere end to mio. indvandrere ankomme til Storbritannien, hedder det ifølge dagbladet Daily Telegraph i en rapport fra Migrant Watch, en britisk interessegruppe, som går ind for

en lavere indvandring til Storbritannien. Migrant Watch baserer angiveligt sin prognose på oplysninger fra det britiske indenrigsministerium. - Systemet er en ruindyng, og tiden er inde til en åben og ærlig diskussion, siger gruppens formand, den forhenværende diplomat Andrew Green, til Daily Telegraph. Ifølge Migration Watch indvandrede flere end 183.000 personer til Storbritannien i 2000, hvoraf 125.000 fik lov til at blive i landet.

(Kilde: B.T. 5/8 02).

Flaget stryges

Ledelsen af universitetet i Warwick forbød engelske studerende at bruge det britiske flag under VM i fodbold for at undgå “racemæssige spændinger” i forholdet til de fremmede studerende, som imidlertid havde lov til at bruge eget flag. Endnu et eksempel på positiv særbehandling.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 23).

Det nye arbejderparti

Premierminister Tony Blairs tætteste strategi-medarbejder, Philip Gould, er bekymret over, at Labour-partiets kernevælgere og aktivister er i færd med at tilslutte sig en “højre-ekstrem” ideologi. Det sker efter den store fremgang for British National Party, som har fået en væsentlig del af unge arbejderes stemmer. En undersøgelse fra det Nationale Socialforskningsinstitut viser, at arbejdervælgerne i vid udstrækning er i færd med at vågne til protest til fordel for “konservative” standpunkter, fx hvad angår sexualmoral, lov og orden, og minoriteters rettigheder. Fyrrer procent af arbejderklassen mener angiveligt, at indrømmelserne for at give “lige rettigheder” til sorte og asiater er gået for vidt.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 23).

Fremmedramt = kriminalitetsramt

England og Wales er de områder i Europa, hvor kriminalitetsraten er højest – pga. indvandringen.

Det fremgår af en ny FN-rapport. Kriminaliteten er fyrrer procent højere end i USA.

I London blev der i 2001 registreret 108.178 tilfælde af voldskriminalitet.

London er desuden den europæiske by, hvor der lever den største andel af personer med ikke-europæisk herkomst, nemlig fyrrer procent.

Mærkeligt sammentræf, ikke sandt?

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 24).

Engelske patrioter konfronterer muslimer

Der udbrød uroligheder på Trafalgar Square i London 25. august da den islamiske gruppe Al-muhajiroun ville gennemføre en march. Gruppen, der har udtrykt støtte til Osama bin Laden og kæmper for at gøre England til en islamisk stat, blev mødt af 200 patrioter fra National Front (NF) og British Nationalist Party (BNP), der nægter at give muslimerne spillerum i Storbritannien.

Et massivt politiopbud sikrede, at de bindegale muslimer ikke blev sparket hele vejen tilbage til Mellemøsten, hvor de hører hjemme. Patrioterne overdøvede islamisterne med fædrelandssange, og der blev – med nogen succes - gjort forsøg på fysisk at fjerne de fremmede fra den historiske plads.

Fire personer blev anholdt under tumulten, blandt andet en muslimsk leder der forsøgte at overhælde patrioterne med benzin.

(Kilde: www.dansfront.dk).

Belgien

Islamisk stat i staten

En rapport fra en kommission under det belgiske parlament beskriver, hvordan det islamistiske Salafi-netværk har etableret en veritabel stat i staten i Belgien. Netværket har således etableret et “islamisk politi”, der håndhæver egne regler i forbindelse med narkosalg, salg af alkohol etc. Desuden fordeles kassetter med bin Laden og andre terrorister, og der trænes militært (med bl.a. faldskærmsudspring) i Ardennerne. Rapporten konkluderer, at “Belgien er blevet en central logistisk base for terroristgrupper som al-Qaida, algeriske GIA, Wahabi Tabligh, det palæstinensiske Hamas og de egyptiske muslimbrødre”. Det belgiske senats præsident, Armand de Decker, erklærede, at “mange af disse grupper er i færd med at forsøge at genislamiserer den muslimske befolkning i Belgien på den mest radikale facon”.

På samme tid truer den “arabisk-europæiske liga” med base i Saudi-Arabien den belgiske regering for at etablere islamiske magtstrukturer i Belgien og Europa. Muslimerne har åbenbart opdaget, at den liberale belgiske regering udgør det måske svageste led i de europæiske forsvarsværker.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 23).

Italien

Fortsat europæisk afgrundskurs

Det var ikke kun i Sevilla, at EU i sommer forsøgte at vedtage en effektiv repatrieringspolitik. På et møde for parlamentsmedlemmer fra EU og fra Maghreb i Bari 17.-18. juni, kaldet "Det 4. euromediterranske parlamentariske Forum", konkluderedes bl.a. følgende:

- 1) Integration og indvandreres rettigheder skal opprioriteres.
- 2) Indvandreres kulturelle identitet i Europa skal bevares.
- 3) Deres levevilkår skal forbedres.
- 4) Familiesammenføringer og tildeling af visa til nordafrikanere skal øges "for at opmuntre til lovlig migration og til cirkulation af personer mellem de to sider af Middelhavet".
- 5) Illegale migranter skal ikke udvises, men international humanitær ret skal nøje respekteres.
- 6) De europæiske befolkninger skal belæres om fordelene ved legal indvandring og ved interkulturel dialog.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 23).

Bosnien

Terrorisme forklædt som velgørenhed

Meget har længe tydet på, at det muslimsk ledede Bosnien også efter Daytonfreden har været arnested og udgangspunkt for en hel del muslimsk terrorisme vendt mod ikke blot de kristne serbere, men mod Vesten i større almindelighed.

Nye oplysninger i det amerikanske nyhedsmagasin TIME viser, at amerikanske anti-terror-enheder nu ikke blot følger disse aktiviteter nøjere, men også er mere åbne om problemerne. En del af terroristtankeerne retter sig mod muslimsk velgørenhed. Både US-baserede organisationer og saudi-arabiske er under mistanke, som er blevet bestyrket af materiale fundet hos dem ved ransagninger i Bosnien, hvor de US-ledede NATO-styrker har ret frie hænder i deres undersøgelser. Af 12 personer deporteret fra Bosnien det sidste år under mistanke for terrorisme var langt de fleste knyttet til muslimsk velgørenhed.

Allerede i 1996 afslørede NATO en træningslejr for terrorister i Bosnien ledet af iranske og andre militante muslimer, der hjalp deres muslimske brødre i Bosnien bl.a. med at fremstille eksplosivt legetøj og den slags. Nu har amerikanerne bl.a. afsløret planer om angreb på US- og britiske ambassader og fået algeriske ter-

rormistænkte deporteret til fangelejren på Cuba. De har erfaret, at velgørenhed er en ideel forklædning for planlægning af terror. Det gælder også saudi-arabiske foretagender. Gamle forbindelser til Osama bin Laden er også kommet frem.

Efter 11/9 01 går amerikanerne utvivlsomt meget mere beslutsomt frem end før. Det får selvsagt de bosniske muslimer til at tale om, at de fører krig ikke mod terror, men imod islam.

EU

Ingen indvandringskontrol

Ifølge Pascal Smet, europæisk general-kommisær for flygtninge, er begrebet Fæstning Europa en ren illusion. Man kan vandre lige ind, udtalte han til dagbladet De Morgen 10/10 2002. Og det "er en fejltagelse overfor befolkningen at lade som om, at lovliggørelsen af indvandrere kan løse problemet med verdens asylansøgere. i Europa er debatten herom i alt væsentligt kun vrøvl. Ingen aner, hvor og hvor mange der bliver her."

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 17).

Farvel til europæerne

Hvis udviklingen fortsætter uændret, vil der i år 2030, om 28 år, være et flertal af ikke-europæere i følgende områder: London-området, Bruxelles, Paris-området, Frankfurt, Amsterdam, Genève, Alsace-Lorraine, Corsica, og i flere franske regioner, fx Languedoc-Roussillon og Rhône-Alpes.

Allerede i dag er der 2.000 moskeer ell.lign. muslimske bedesteder i Frankrig, mod kun 1.000 i Marokko.

I år 2030 vil der være ca. 8,7 milliarder mennesker på kloden, heraf de 7 mia. i den tredje verden.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 24).

USA

Upopulær personkarakteristik

Baptistpræsten Jerry Vines fra Jacksonville i Florida har ifølge Berl. Tid. 19/6 02 betegnet profeten Muhamed som en "dæmonisk besat pædofil" med henvisning til, at hans tolvte kone, Aisha, kun var ni år gammel, da han fuldbyrdede sin forening med hende. På trods af, at Vines blot er gået ud fra koranens ord, har hans udtalelse fremkaldt bestyrtelse blandt de politisk korrekte, som har beskyldt ham for at drive "anti-muslimsk hetz", og muslimer siger, at baptistens anklager rummer "unøjagtigheder".

Kærnen er dog, at ifølge koranen er overgreb på småbørn guddommeligt blåstemplet, hvilket måske er årsagen til, at der kun blandt kristne er pædofiler "skandaler"? Blandt muslimer er noget sådant jo en ukontroversiel praksis.

(Kilde: The Straits Times 19/8 02).

Australien

Båden er fuld

50.000 nye indvandrere kommer hvert år til Sydney.

Premierministeren i New South Wales, Bob Carr, erklærer nu: "Sydney er fyldt op!". Han protesterer derfor kraftigt mod forbundsregeringens beslutning om at hæve antallet af opholdstilladelser pr. år i Australien fra 93.000 til 110.000.

Sydney modtager 40% af de nyankomne til Australien, og hvis den nuværende udvikling fortsætter, vil byen i 2050 være på seks mio. (i dag fire mio.) indbyggere – og ikke mere være en by med europæisk kultur, men en tredjeverdensby.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 24).

Indien

Muslimske aggressorer fremstilles af Danmarks Radio igen som ofre!

Da der i begyndelsen af marts var uroligheder i Indien, fordi muslimer havde brændt et tog fyldt med hinduer på vej til en helligdom, udtalte journalist Claus Hagen Pedersen på DR2's "Deadline", at volden skyldes, at der er "tale om et område som begge religiøse grupper gør krav på og hvor der tidligere har ligget en moské". Journalisten fortalte dog ikke hele historien, som er, at der allerførst lå en hinduistisk helligdom, hvorpå muslimerne hærgede og byggede en moské.

Det er altså et spørgsmål om, hvor man går ind i historien, og så ikke sige noget om, at man har valgt en indgang og ikke er startet med begyndelsen. Det er helt det samme Pedersen lavede, da han tidligere på året omtalte kristne korstog som årsagen til fænomenet Jihad, hvor han lod som om konflikten mellem kristendom og islam startede i 1100-tallet, fordi kristendommen erobrede Palæstina, mens islam angiveligt bare "havde" det, selv om muslimerne jo startede det hele med at erobre landet fra de kristne.

Bøger og tidsskrifter

Inspiration til angreb

David Horowitz:
The Art of Political War and Other Radical Pursuits.
(Spence Publishing Company, 2000. 203 sider. \$ 24,95).

I den politiske debat er initiativet og anklagerne som regel på utopisternes, projektmagernes eller de progressives side. Det er venstrefløjen, som definerer modstanderne. Disse stemples mere eller mindre udtalt som ondsindede, med en skjult dagsorden, i tvivlsomme interessers tjeneste og uden hjerte for de svage. De progressive forstår at bruge de rette følelsesmæssige virkemidler for at formidle deres stempler. De er drevet af en messianisme eller idealisme om at forbedre verden, der taler til menneskenes dybe ønsker. Herimod har de mere konservatives nøgterne appel til fornuft, fakta og erfaring kun ringe effekt.

Den fremtrædende amerikanske konservative debattør David Horowitz (født 1939) viser i sin nyeste bog, at der er tale om en veritabel politisk krig, hvor kun den ene part skyder. Han går bag om venstrefløjens anklagende fraser og viser ud fra amerikanske forhold, hvor lidt berettiget angrebene på det vestlige frihedssamfund er.

USA er den multikulturelle ideologis eller minoritets-dyrkelsens vugge. I stedet for at alle skal tilpasse sig en amerikansk kultur (hvilket oprindeligt var borgerrettighedsbevægelsens program), går de toneangivende sortes og andre minoriteters stræben nu ud på at fremstå som "ofre" for europæernes undertrykkelse. Horowitz viser ud fra fakta, hvordan det tværtimod er træk ved minoriteternes egen livsform, der er skyld i deres problemer. Det amerikanske samfund har gjort alt for at trække dem op af sumpen, men uden effekt så længe de ikke vil erkende egne fejl. USA er ikke et "racistisk" samfund - måske dog mod hvide. I præsident Bushs hjemstat Texas er 62 pct. af de henrettede mordere hvide, skønt sorte er langt mere kriminelle. Da O.J. Simpson trods overvældende beviser mod sig blev frifundet for mordet på sin

hvide kone og dennes hvide elsker, jubede mange sorte over hele USA. En modsvarende sag med en hvid morder og to sorte ofre, hvor store dele af den hvide befolkning jubede over frifindelse, ville have været en global "racistisk" skandale. Kun folk af ikke-europæisk herkomst kan tillade sig sligt. Den progressive offerideologi er vor tids magtfulde ægte racisme, men uden nogensomhelst berettigelse.

Slemme kapitalister, der hænges ud som minoriteters fjender, er i realiteten den multikulturelle sags største velgørere. Horowitz gennemgår, hvordan gigantforetagender som Ford og Rockefeller støtter de mest ekstreme venstreorienterede og indvandervennlige organisationer, mens kun ganske få større virksomheder tør støtte konservative sager. Også på universiteterne hersker venstrefløjen; fx er kun 5 ud af 150 i Harvard-Universitetets fakulteter Republikanere. På universiteterne er videnskaben blevet erstattet med ideologi i videnskabens klædebon.

De færreste er dog redet med på de sort/hvide fraser som Bill Clinton. Når han skulle føre kampagne mod Republikanerne, plejede han at sige "It's nazi time". Republikanerne var for ham "onde", forklarede han. Som Hillary Clinton udtrykte det, var det Clintons og de andre progressives opgave "at definere hvad det betyder at være human i det 21. århundrede". Den samme fru Clinton, der startede sin politiske karriere med at demonstrere for at lukke Yale-universitetet til støtte for "Sorte Pantere", der stod anklaget for tortur og mord på en sort ung mand...

Horowitz tegner afslørende portrætter af mange fra den feterede korrekte elite, der også i vore medier præsenteres i ukritisk form. Fx den bittert-paranoide filminstruktør Oliver Stone, og mere interessant Nobelprismodtageren Rigoberta Menchu, der er blevet afsløret som terrorist og alt andet end det "offer", som medierne har markedsført hende som. Danske medier har endnu mere karikeret ensidigt end amerikanske fortiet sådanne fakta.

Mange andre eksempler kunne nævnes. Når man kradser lidt i lakken på det politisk korrekte verdensbillede, viser virkeligheden sig kort sagt at være en helt anden. Dette og Horowitz' pointe, at højrefløjen burde være mere selvbevidst og reklamere med, at det faktisk er den, der har

både hjerne og hjerte på sin side, gør hans bog yderst relevant også for vore forhold.

Peter Neerup Buhl

Europas selvhævdelse

Helmut Schmidt:
Die Selbstbehauptung Europas.
(Deutsche Verlags-Anstalt, 2000. 254 sider. 22 EUR).

Tyskland kan prale med noget, Danmark ikke har: En fornuftig ledende socialdemokrat. Det står klart efter læsning af den seneste bog af forhv. forbundskansler Helmut Schmidt (født 1918). En bog, der blot er den seneste af en lang række relevante bøger fra hans hånd, bl.a. må fremhæves hans bog om globaliseringen (1999) og antologien med forslag om menneskepligter som modvægt mod den ensidige tale om "menneskerettighederne", *Allgemeine Erklärung der Menschenpflichten* (1997).

Helmut Schmidt blev mødt med foragt af 68'erne, fordi han ikke tænkte ud fra nogen "teori". Han respekterer højt den engelske pragmatiske politiske tradition og afviger således fra den specifikt tyske filosofiske utopisme. Emnet for hans nye bog er, som titlen lyder, "Europas Selvhævdelse" i det 21. århundrede, hvor folkevandring, miljøsammenbrud og amerikansk hegemoni truer. Man må være enig med Schmidt i nødvendigheden af et europæisk samarbejde på mange områder. Når man har set tv-serien *Band of Brothers* om krigen i Europa 1944-45, der til fulde illustrerer den vanvittige situation, at hvide kristne mænd render omkring og mejer hinanden ned, må det glæde at se særlig Frankrig og Tyskland omfavne hinanden i et forpligtende samarbejde. Schmidt går tydeligvis helhjertet ind for europæisk samdrægtighed, og han advarer mod centralistiske EU-tendenser og fremhæver nationalstatens betydning i en uoverskuelig fremtid. De strukturer, nationalstaten rummer, er for ham garant for kapitalismens menneskelighed.

Hertil kommer hans advarsler mod masseindvandringen, der efter hans mening skal begrænses for ikke at destabilisere Europas folk politisk og moralsk. Han understreger stærkt, at Tyrkiet ikke hører hjemme i et europæisk fællesskab. Omkring 1980 erklærede den tyrkiske ministerpræsident over for Schmidt, at

Tyrkiet indtil år 2000 måtte sende yderligere tyve millioner af sine borgere til Tyskland, hvilket Schmidt frabad sig. I sin bog fremhæver han Tyrkiets kraftige befolkningsvækst, der indenfor EUs fri bevægelighed vil have uhyggelige konsekvenser. Ej heller kan vi argumentere mod nordafrikanske landes medlemskab, hvis vi først har lukket det væsensfremmede Tyrkiet ind. EUs "storhedsvanvid" med udvidelse ud over Europas grænser må efter Schmidts mening bekæmpes.

Desuden skriver Schmidt om vanviddet i u-landene, der bruger fem gange så meget på militær, som de får i bistand fra i-landene. Han ønsker, at sådan hjælp kun gives på visse betingelser, først og fremmest at u-landene gør noget effektivt mod befolkningsvæksten.

Med statsmænd som Helmut Schmidt ved roret kan man sove roligt i et mere forenet Europa. Desværre kan man ikke indrette et helt kontinent ud fra at sådanne gode mænd altid vil være tilstede. Schmidt tilhører en ældre generation, fastholdt ved jorden af den bitre erfaring. Nu har den næste generation, de uduelige 68'ere, taget over. For tiden gælder det simpelthen om at inddæmme politikernes skadelige virkninger, indtil den bitre virkelighed - som i 1940'erne - atter bibringer nøgternhed, og ledere der virkelig vil kæmpe for den europæiske civilisation i en stadig "mørkere" verden tager over. De vil da med fordel kunne bruge Schmidts "Europas selvhævdelse" som håndbog.

Peter Neerup Buhl

"Jeg tror, at muslimerne en skønne dag vil kaste sig over os..."
Helmut Schmidt, ifølge JP 16/8 1992

Folkenes verdensorden

Heinrich Jordis von Lohausen:

Denken in Völkern.

Die Kraft von Sprache und Raum in der Kultur- und Weltgeschichte.

(Leopold Stocker Verlag, 2001. 272 sider. 39,90 DM).

At "tænke i folk" vil dybest set sige, at erhvervsliv, velfærd og social forsyning ikke er politikens højeste mål, men videreførelsen af ens etnisk sjæl. Heinrich Jordis von Lo-

hausen (født 1907), der er mest kendt for sit grundlæggende geopolitiske værk *Mut zur Macht - Denken in Kontinenten* (1979) gennemgår uhyre detaljeret de sproglige og geografiske forhold, som sætter vilkårene for folkeslagene, med de tysktalende i centrum. På flere måder kan Lohausens indfaldsvinkel siges at være specifik tysk, han ser endog tilsyneladende ingen komplikationer i det tilbud til Danmark om at indtræde i det tyske rige, som blev overvejet i 1871. "Verden" som sådan eksisterer så vist ikke, kun en verden set med tyske øjne, danske øjne, pakistanske øjne osv.

For at overleve er ethvert folk af og til tvunget til at gøre mindre pæne ting. Som en engelsk statsmand udtrykte det: "Vi englændere har fra naturen en høj og ren etik og føler os kun veltilpas, når vi kan følge den. Af hensyn til statsikkerheden bør vi dog ikke alle hengive os til denne ædle tilbøjelighed. For at opretholde det britiske verdensrige må en bestemt, snæver begrænset gruppe af førende mænd opofre sig og tage højde for kendsgerningernes verden og dens krav, hvor de udfører det ikke undgåelige onde."

Lohausen gør meget ud af at vise, at amerikanerne, der idag tiltror sig moralsk autoritet til at være global politibetjent og vogter af en ny og bedre verdensorden, så sandelig har gjort mindre pæne ting for at nå deres nuværende position. Nordstaterne førte krig med en moralsk selvfølelse og dermed en skånselsløshed, som fik nordamerikanske militærfolk, der overværede den fransk-tyske krig 1870-71, til at undres over hensynsfuldheden. Målet var angiveligt at "befri" negrene, men de kom i stedet blot til at arbejde for nordstaternes industri 14-17 timer i døgnet alle ugens dage, også kvinder og børn, under langt værre forhold end i sydstaterne. Nordstaternes politiske magt og erhvervsliv blev vinderne. Hertil kommer, at USA overhovedet er grundlagt på et folkemord, der er større og mere "unik" end nazisternes holocaust. Lohausen skildrer denne historie så underfundigt, at alle paralleller til dette fremstår pinligt klart. USA indgik på 100 år 370 traktater med indianerne - og brød dem alle. Det må siges at slå Hitlers uvederhæftighed. Alle amerikanere må have kendt til mordet på 10-30 mio. indianere, fremhæver Lohausen, og 3-4 generationer tog del deri. Derved vender han den selvretfærdige amerikanske anklage om tyskerne som et bøddelfolk, som "Hitlers villige håndlangere", tifold mod amerikanerne selv. Her fra sidelinien må man blot konstatere, at gennem historien har de til enhver tid stærkeste sat dagsordenen, overtaget andre folks territorium og udryddet de indfødte, så det gælder nu for os om at samle kræf-

terne om at holde muhamedanerne ude og nede.

Om fremtidige alliancer mener Lohausen, at det mest af alt gælder for Tyskland om at deltage i opbygningen af et fælles samarbejde "mellem Østersøen og Vladivostok". At dette er stik imod USAs interesser, fremgår af følgende udtalelse af Henry Kissinger:

"En af de store udfordringer i vor tid kan udspringe af nydefinitionen af Tysklands rolle. USA kan være tvunget til under frygtelige omstændigheder at genoprette ligevægten. Tyskland er allerede igen så stærk, at de europæiske institutioner alene ikke mere er nok for at opretholde en ligevægt mellem Tyskland og dets partnere. Det kan ikke være i nogens interesse, hvis Tyskland og Rusland bestræber hinanden som hovedallierede. Hvis de to magter kommer hinanden for nær, består faren for hegemoni."

At et europæisk-russisk samarbejde imidlertid er i vor interesse (som modvægt mod det endnu større amerikanske "hegemoni"), blev der argumenteret for i *Danskeren* juni 2001s. 6-8. Det fælles forsvar mod islam og USAs verdensorden kan måske være den udfordring, der endelig kunne mane de europæiske magter til samdrægtighed i et pragmatisk samarbejde til erstatning for det snævre overstatslige EU-projekt, der tenderer mod blot at gentage USA øst for Atlanten.

Peter Neerup Buhl

Selvafslørende "kritik"

David Trads:

Danskerne først!

En historie om Dansk Folkeparti.

(Gyldendal, 2002. 132 sider. 169 kr.).

Det er for så vidt en udmærket guide i Dansk Folkepartis synspunkter, Informations nuværende chefredaktør David Trads her har begået. Alle partiets ganske moderat udtrykte og sundt-fornuftige synspunkter citeres eller refereres fyldigt, så man efter endt læsning sidder tilbage med indtrykket af et tiltrængt parti, der kan bidrage til, at Danmark undgår afgrundens rand. Allerede den sikkert sarkastisk mente titel giver fin reklame for partiet. Ikke sandt: Danskerne først! - hvem ellers når vi taler om dansk politik?!? At noget andet åbenbart har været

grundlaget i en årrække, er egentlig den værste dom over fremmedkursens vanvid og dermed over Dansk Folkepartis modstandere – her fældet af en af deres egne.

Effekten af ufrivillig reklame for Dansk Folkeparti forstærkes af Trads' mavesure og indignerende kommentarer, som han har forsynet sit portræt af partiet med. Morsom er fx hans umiskendelige forargelse over, at Pia Kjærsgaard simpelthen repræsenterer den almindelige danskers værdier. Han er så skråsikker på sit eget synspunkts overlegenhed, at han blot ved at gengive hendes verdensbillede uden modargumentation tror at kunne udstille det som tilbagestående eller sygt – hvorved han blot afslører sin egen pseudo-progressive fladpandethed og "postmoderne" tomhed.

Efter Trads' mening er DF direkte farligt, fordi det har bidraget til en politisk dagsorden, hvor det fortrænges, hvad der skal gøres for at "tage imod folk på flugt", "integrere" dem, "sikre indvandrere uddannelse og arbejde", og at vi har "hårdt brug for" indvandrernes arbejdskraft de kommende årtier, etc.

I Danskeren turde det dog gennem 15 år være tilstrækkelig dokumenteret, hvor meningsløst og farligt det er med muslimer o. lign. i Danmark. Malplaceret er også Trads' kritik af DFs økonomiske politik, dels fordi alle partier kun kan få realiseret deres programmer delvist og derfor må skyde over målet, og dels fordi netop Trads repræsenterer de udelige 68'eres arvtagere, der om nogen står for usammenhængende økonomiske og politiske krav.

Ufrivilligt giver Trads altså reklame for DF, men som kritisk indlæg er hans bog egentlig for uværdig til at anmeldes. Selve virkeligheden har jo nu krystalklart og forhåbentlig permanent kørt Trads og hans venstrefløjssfraser på historiens losseplads. DF er netop kommet frem, fordi hans slags har været ude af stand til at håndtere udfordringerne. Trads og hans lige, hvis fallitbo DF og vi andre nu må redde ud af de rygende ruiner, har dokumenteret en i historisk perspektiv uovertruffen mangel på præstation, samfundsforståelse, selvdisciplin, forstand, rettidig omhu – i det hele taget mangel på det, der har styret vort fremskridtssamfund i 1000 år.

Hele det udelige slæng af skatteyderafhængige Amdi-ætlinge, bløde mænd i færøtrøjer, med sløve blikke efter for mange ø-lejre, festivaler, midteroprør og euforiserende stoffer (og deres lige så hjernevaskede "samlevere" i fodformede og med kulørt tørklæde), ligegyldige over for varige og større værdier; i deres egen behovsdyrkende selvcentrerede globale lilleverden ude af stand til at fokusere på

andet end hvad der er "fedt" her og nu; akademikere på sinkestadiet hvis livsmål tilsyneladende har været at tilsvine de mennesker, uden hvis arbejde de ville være fortabt – de er alle sammen gudske-lov sat på porten, og Trads har med sit "værk" uvilket vist hvorfor: De har intet svar, kun en dum måben og pjaltet kryben uden om, når regningen for årtiers virkelighedsflugt nu skal betales, og har så vist ingen som helst ret til at kritisere de – selvfølgelig ikke perfekte - landsmænd, der nu nødvendigvis må påtage sig ansvaret.

Peter Neerup Buhl

Vor oprindelige tro

**Morten Grølsted (ansv. red.):
Valravn.**

Hedensk tidsskrift om samfund og kultur.

(32 sider. 4 numre/år. 160 kr./år. Tlf. 35 82 21 62).

Der er mange fordomme, ja nærmest tabuer, om asetromiljøet, dyrkerne af de gamle nordiske guder. Den Danske Forening tager ikke stilling til folks tro, men interesserer sig for alle strømninger med positiv holdning til vor formålsparagraf. Hidtil har de asetroende generelt været politisk indifferente, men i det seneste år synes der at være kræfter inden for miljøet, der er vågnet til mere aktiv politisk erkendelse. En spændende nyskabelse er således bladet "Valravn", der erklærer at ville bringe kontroversielle indlæg uden leflen for den politiske korrekthed.

I sin klumme i dette års juli-nummer kommer redaktøren ind på, hvor svært det er at placere de fleste asetroende i det gængse politiske spektrum. Holdningen er "venstreorienteret", når det gælder synet på miljø, seksualmoral og kvindens rolle, men "højreorienteret" pga. den positive holdning til begreber som frihed, ære og værdighed, og fordi fællesskabet i den etniske gruppe sættes i højsædet. Resultatet bliver i det almindelige om-dømme en slags "hippie-racister".

Ikke mindst pga. de udbredte fejlopfattelser om de asetroende, der bl.a. giver sig udslag i, at deres symboler visse steder klassificeres som nazistiske "hadesymboler", bør dette tidsskrift få en vid udbredelse. Heri er der på lødigt plan fx spændende artikler om den gamle nordiske tro, politisk og teologisk debat, interviews og anmeldelser.

I en artikel oplyses det således, at nordboerne ikke delte verden op i

god/ond, men efter hvad der dur og hvad der ikke dur. "For dem var det altafgørende, om man kunne klare livskampen – om man duede. Ikke nødvendigvis med succes, men det var vigtigt, at man i det mindste gjorde forsøget og tog kampen op. Kun slatne og vege personer gav op uden kamp."

Vikingsmentaliteten er så vist tiltrængt i dag, hvor de fleste åbenbart er ved at give op uden kamp. Misforstået kristen trællementalitet har tæret hårdt på vore indre reserver. Et tiltrængt bidrag fra asetroen er også et dybere tidsperspektiv på livet, som mange savner i dag. Det udtrykkes fx af det gamle nordiske begreb "Helgar Kindr" – hellige slægter. "Folk" betyder følge – at slægt skal følge slægt. Det er ikke blot den aktuelle samling individer på et territorium (som bl.a. den Store Danske Encyclopædi vil have det), men en dyb meningsgivende sammenhæng, der kan give en identitet, som de toneangivende kristne retninger ikke giver. Netop det herskende kristne svigt i folkelige spørgsmål må være en årsag til, at de oprindelige folkereligioner blomstrer op overalt i Europa. I de oldnordiske beretninger på mange tusind år er der desuden en rigdom og tankedybde, som ikke står tilbage for verdensreligionernes. Her – og ikke i den vildtfremmede islam – burde de kristne måske søge den så højt attråede "dialogpartner"? Det er ikke nødvendigt at importere udfordrerens. Den har hele tiden været her: Folkets oprindelige tro.

Peter Neerup Buhl

Nye danskere søges – med lys og lygte

Rapport fra fact-finding mission til Cameroun. Menneskeretsforhold, politiske forhold, ud- og indrejseforhold samt dokumentforhold. Douala, Yaoundé og Paris, januar-februar 2001.

(Udlændingestyrelsen, København, maj 2001. 110 sider).

Udlændingestyrelsen har mægtig travlt med at undersøge forholdene i de lande, hvor asylsøgerne kommer fra. Men da de fleste af disse lande har evigt autoritært styre og ekstrem befolkningstilvækst, som åbenbart skal fortsætte indtil hun-

gersnød og sultedød bliver norm for landene, kan dette arbejde forekomme at være forsøg på at bilde os ind, at der er skygge af perspektiv i at yde asyl til en evig strøm af såkaldte flygtninge fra sådanne steder.

Et af disse lande er Cameroun, og en diger rapport, en såkaldt fact-finding mission – efter kun een uges besøg (!) – er et resultat heraf. Den er på 110 sider, og har sikkert ikke været helt billig at udarbejde. Men hvor meget af samfundssituationen kan man analysere på så kort tid? Muligheden for vildledning og misinformation er enorm. Man kan have mistanke om, at formålet med den slags undersøgelser er at sikre nye luftbroer af emigranter, der kan skabe yderligere brohoveder for evig indvandring til Danmark og det øvrige Europa. Geskæftigheden i ud- og indvandringsindustrien er tilsyneladende enorm og uhyre opfindsom. Og hjælper det den mindste smule at vore lande bruges som overløbskar for befolkningsekspllosioner, som slet ikke burde være sat i gang, og som ingen i denne industri nogensinde har foretaget sig noget selv af ringeste virkning for at bringe til standsning?

Lande som Cameroun – med dets primitive halvciviliserede, kulturelt underudviklede og langt mere voldeligt orienterede folkeslag vil altid – også om hundrede år – have den slags tilstande, som er beskrevet i rapporten. Grovere og mere brutale samfund end vores er formentlig det evigt normale i Afrika og Asien. Vestlige begreber om demokrati vil derfor sandsynligvis aldrig blive udbredt hos det store flertal i disse lande. Dette indebærer, at evigt autoritært styre afspejler den almindelige mentalitet i landene.

Det er derfor rent ud sagt vanvid at give asyl til persongrupper fra den slags lande. Det ville blive en hundredårig strøm fra hundrede lande, som helt afgjort ville smadre vore samfund og ødelægge tilværelsen for vore egne efterkommere – og hvad har de gjort 68'erne, siden disse vil hævne sig så frygteligt på dem?

I mange ulande med ekstrem befolkningstilvækst eksisterer et udbredt ønske om at komme bort fra den deraf resulterende stadigt forøgede elendighed – og derfor et udbredt ønske om at opnå asyl i et rigt land i vesten, der endnu ikke er blevet ødelagt og fattiggjort af overbefolkning. Derfor findes der også et udbredt ønske om at blive »forfulgt« – dog helst i så kort tid som muligt! Derfor findes der også et meget bredt udvalg af sager, bevægelser, partier og organisationer, man kan melde sig til, og dermed opnå status som forfulgt.

Det er naturligtvis for det meste håb-

løse sager, som ingen virkelig vil ofre sig for, og man benytter derfor den først givne lejlighed til at stikke af for at opnå det eftertragtede asyl i et fjernt land på et andet kontinent. Men man skal selvfølgelig have »beviser« med, og dem udsteder disse bevægelser og organisationer da også rask væk til de »forfulgte« – disse lande har jo et ekstremt behov for at afsætte deres enorme befolkningsoverskud andre steder i verden, hvor man er dumme nok (eller forræderiske nok) til at tage imod dem. Trods den globale overbefolkning fortsætter de jo med enorme børneflokkede! Hele 122 menneskeretsorganisationer i Cameroun udsteder attester om asylbehov i udlandet ...

Der er bare den hage ved det, at når man har meldt sig under en god sags faner, og dermed har tilkendegivet at ville kæmpe for den, så ofrer man vel gerne alt for sagen – om nødvendigt livet? Det er sandelig nogle besynderlige medlemmer, disse organisationer og bevægelser har, når de sådan misbruger sagen som middel til at opnå asyl i lande med høj levestandard – i stedet for at blive for at fortsætte kampen, eller i det mindste blive i nærheden, så nær at en fortsat kamp mod »uretten« stadigvæk er mulig.

»Flygtningevennerne« ved godt, at vi aldrig bliver af med dem igen, medmindre de tvangshjemsendes, og at tilstandene i Cameroun og tilsvarende lande i Afrika og Asien aldrig vil bedres, tværtimod. Deres mening er da heller ikke at nogen skal hjemsendes ...

Det er enhver vel undt at forsøge at ændre tilstandene i den slags lande. Men en utopi at forestille at det skulle kunne lykkes i evige formeringsvanvidslande med en helt anden mentalitet end europæeres. Det er derfor vanvid at lægge den slags rapporter til grund for asylgivning til en evig strøm af – ikke spor tapre – modstandere af de lokale tilstande ... for de tapre bliver og kæmper!

Bent Jacobsen

Berigende islamisering?

Yvonne Yazbeck Haddad (red.):

Muslims in the West. From Sojourners to Citizens. (Oxford University Press, 2002. 318 sider. \$19,95).

Hermed endnu en skønmalerisk antologi

skrevet af universitetsforskere". Der er tale om en status for muslimerne i Europa og USA omkring årtusindskiftet – bidraget om Danmark er skrevet af Jørgen Bæk Simonsen. Dermed kunne alt være sagt, men lad os bare gennemgå nogle af de udviklingslinjer, der skitseres i bogen.

I 1963 var der 13 moskeer i Storbritannien, i 1975 var der 99, i 1985 338, og i 1997 849. I 1997 blev den første muslim valgt ind i det britiske parlament (han blev dog sigende snart suspenderet pga. mistanke om valgfusk). Kort efter blev hele tre muslimer udnævnt til Overhuset ("Lord Ahmed" m.fl.). BBC har – ligesom svensk tv – indført detaljerede retningslinjer for, hvordan de fremmede, i særdeleshed de "følsomme" muslimer, skal omtales. BBC World Service har pålagt sig selv aldrig at nævne ordene "ekstremist" og "terrorist" i forbindelse med muslimer og islam (er deres Mellemøst-reportager mon stumfilm?!).

For Tysklands vedkommende karakteriseres fremtiden sådan set tilstrækkeligt med oplysningen, at tyskernes fødselsrate er 1,3, tyrkernes i Tyskland 2,6. Bogens konklusion heraf lyder selvfølgelig ikke repatriering, men derimod at alle problemerne for muslimerne i Vesten skyldes de fæle europæeres diskrimination osv. Den tyske regering hælder i samme retning – indenrigsminister Schily vil endog give islam samme status som protestantismen og katolicismen i Tyskland (og dermed gøre den statsstøttet).

I Sverige boede der i 1930 femten muslimer. Siden er det jo gået voldsomt "fremad". Ifølge bogen er der i svenske aviser ofte kritiske læserindlæg mod muslimerne – hvilket selvsagt kun afslører "forskernes" egen ensretning.

Jørgen Bæk Simonsens konklusion om udviklingen i Danmark lyder, at modstanderne af islamiseringen "prøver at standse historiens løb", idet de benægter, at sociale normer og regler altid har ændret sig! Hvis vi skulle følge Simonsens holdning, ville det dog vel at mærke være første gang, at den ene part på forhånd har kapituleret og tilpasset sig, efter at modpartens indtrængen blev budt velkommen som "uundgåelig"!

At Danmarks åbenhed ikke tjener til vor ære, fremgår bl.a. af en oplysning i bogen om, at islamiske aktivister fra Egypten, Saudi Arabien, Algeriet og Bahrain har deres hjemmesider liggende i Danmark, Storbritannien eller USA.

Mens den første halvdel af bogen handler om situationen i Europa, rapporterer den anden halvdel om USA. Herfra berettes, at selv om muslimer med vidt forskellig baggrund fra alle mulige lande har

slået sig ned dér, står nordamerikanske muslimer alligevel sammen, når de tager stilling til andre muslimers situation i den internationale politik (i Bosnien, Kosovo, Kashmir, "Palæstina" osv.). Desuden fremgår det, at langt fra at blive "sekulariserede", når de kommer til USA, bliver mange muslimer aktive i Det Muslimske Broderskab o.lign. organisationer.

I Canada voksede antallet af muslimer med 153% fra 1981 til 1991. I 1996 var der 450.000 muslimer i landet, i 2001 650.000. Stadig flere får høje poster i det statslige bureaukrati, fx er en muslim leder af det canadiske udlændingedirektorat. Samtidig har Canada i højere grad end andre lande multikulturalismen som ideal. Så det skal jo nok gå godt...

Trods en masse detailoplysninger i denne bog er dens mangler mest iøjnefaldende: Fraværet af det store perspektiv, fx hvilke problemer regner man med, at den store muslimimport til Vesten vil løse, og hvad er erfaringsmæssigt konsekvenserne af en sådan befolkningsudskiftning? Ej heller er muslimernes forældede kultur-mønstre problematiseret, kun vesterlændingenes "diskrimination" osv. osv.

Peter Neerup Buhl

Kierkegaard kontra islam

**Birgit Bertung:
Kierkegaard og menneskelighed.
(C.A. Reitzel, 2002. 142 sider.
195 kr.).**

"Naar man seer Religionerne i deres historiske Expedition paa deres Vandring gjennem Verden, da er Forholdet dette: Christendommen er den egentlige Selveier, der sidder inden i Vognen; Jødedommen er Kudsk; Muhamedanismen er en Tjener, der ikke sidder hos Kudskmen bag paa." Således beskrev Søren Kierkegaard forholdet mellem disse tre trosretninger, hvorved han hentydede til friheden og det personlige ansvar under kristendommen i kontrast til jødernes følgagtighed over for Skriften og muslimernes slaveagtige underkastelse under deres religiøse ledere. Kristendommen har befordret en rimelig lighed i samfundet, mens islam har medført en undertrykkende ensartethed. "Der lever Millioner Muhamedanere – men see nøiere til, skal Du see, at de ere Muhamedanere i dette Mønster: ja, jeg er lige som de Andre", skrev Kier-

kegaard. For ham var en således åndløs flokmentalitet ligefrem dyrisk, en blot naturmæssig "væren", ikke "eksistens".

Mag. art. Birgit Bertung sammenligner „systemerne“ kommunisme, jødedom og islam som kontrast til Kierkegaards eksistenstænkning. Hun viser fint, hvordan enkeltpersonens ansvar forfladiges i systemerne, og ikke mindst for islams vedkommende dokumenterer hun udførligt, hvordan koranens lære støder an mod menneskenes ligeværdighed, som var central for Kierkegaard, og som i det mindste er ideallet i kristne samfund.

Bertung behandler kritisk Jørgen Bæk Simonsens seneste bog om islam og påviser dens uredelighed, der sammenfattes med de rammende ord: "Det er til en vis grad forståeligt, at mennesker der ikke noget om islam umiddelbart vil være villige overfor den, men det er uforståeligt, at en videnskabsmand, som JBS er det, når han kender Koranens grusomme og diskriminerende tankegang og øvrige islamiske forhold, men ikke er muslim. Har han ingen etik?" Bertung mener i modsætning til Simonsen ikke, at islam er modtagelig for vestlige menneskerettigheder. Som hun skriver, fremmer det ikke just integrationen, når muslimer med Simonsens ord "er hinandens venner før, de er andres venner". Og hun konkluderer: "Koranen ønsker ingen integration, men modarbejder den indtil 'de vantros' udryddelse."

Årsagen til, at akademisk kritik af islam næsten helt mangler, er efter Bertungs mening en frygt for at blive kaldt racist. Sådanne beskyldninger tilbageviser hun imidlertid stringent: "Det er naturligvis komplet ligegyldigt, hvilken hudfarve, race eller lignende ydre karakteristika et menneske har, men det er absolut ikke lige meget hvilke indre holdninger, det vil føre ud i virkeligheden."

Islams ud i det absurde drevne dyrkelse af udenadslæren ("koran" betyder "oplæsning" eller "lektie"), der fx viser sig i koranskolerne, udpeger Bertung som en årsag til den islamiske verdens tilbagestående. I stærkeste modsætning hertil stod Kierkegaard, der anså islams guddommeliggørelse af ydre former og skikke som en karikatur af en religion: "Muhamedanismen udvikler Karrikaturen, Guds Almagt bliver her til Vilkaarlighed, hans Styrelse til Fatalisme" – eller helt fastlagt skæbnet, der ikke lever plads til menneskets frie afgørelser. Kerne for Kierkegaard var netop, at tilværelsen ikke er noget fastlagt, ikke en skrifttro fundamentalisme som islam, men noget der hvert øjeblik vælges i frihed med deraf følgende ansvar – og angst. Derfor foretrækker slavesjæle naturligvis

leveregler som i islam, der giver frelse og ro i sindet, blot de overholdes. Hertil hører som bekendt jihad. Som Bertung sammenfatter: "Muslimer går i krig – og endog i døden – for politiske krav. Der er slet ikke tale om en tro i kierkegaardsk eller moderne kristen forstand, som noget der kun skal styre den enkeltes eksistentielle liv, men tværtimod om hele samfundet."

En stor del af Bertungs bog rummer kritik og analyse af nyere bøger om Kierkegaard for at understrege, hvor stærkt han fokuserede på det enkelte individs ansvar for sig selv – en helt tidehvervsk tolkning, der fremlægges på glimrende vis. Der er kun få pletter i bogen, fx når hun om fremmedebatten skriver, at meningene her er delt i to lejre: "Dem som mere eller mindre mener, at alle 'fremmede' skal sendes hjem igen – og dem som principielt hævder, at alle kulturer vel kan være lige gode – kulturrelativisterne." Jamen dem som går ind for hjemsendelse kan da også mene, at alle kulturer kan være lige gode – netop derfor skal den ene ikke kolonisere den anden! Det er synd, at tænderne på Bertungs i øvrigt gode redegørelse for islams forfærdeligheder (efter danske normer) så at sige skal trækkes ud ved, at den eneste løsning stemples som "ansvarsløs" og "farlig". Men igen og igen ser man i disse år, hvordan glimrende erkendelser om islam-koloniseringens under neutraliseres af afstandtagen til de eneste rationelle midler mod den. Men det er vel et nødvendigt ritual for overhovedet at få noget trykt, at man ikke erklærer sig enig med Den Danske Forening? Så er det i øvrigt op til læserne at finde budskabet mellem linierne. Hos Bertung er det heldigvis ikke svært.

Peter Neerup Buhl

Konfliktthærgede multisamfund

**Yash Ghai (red.):
Autonomy and Ethnicity.
Negotiating Competing
Claims in Multi-ethnic States.
(Cambridge University
Press, 2000. 312 sider. \$ 23).**

En række jurister, sociologer og politologer har i denne bog ud fra case-studies sat sig for at belyse problemerne ved at opretholde ordenen i multietniske stater, der generelt synes at være præget af konkurrerende gruppers modstridende krav. Der gives mange gode råd om forbedringer i

forfatning, magtfordeling osv. i Canada, Indien, Kina, Sydafrika, Spanien, eks-Jugoslavien, Etiopien/Eritrea, Sri Lanka, Cypern, Papua Ny Guinea og Australien. Alligevel sidder man bagefter tilbage med følelsen af blot at have oplevet – i sig selv udmærkede – skrivebordsprojekter, som måske kan holde stridende parter i ave en tid, men snart vil de gamle brudlinier vise sig i nye skikkelser.

I bogens indlæg afvises naturligvis med slet skjult indignation den tanke, at multietniske stater uundgåeligt er determineret til at være konfliktuelle – det er klart, thi de akademiske forfattere lever jo af troen på, at løsninger er mulige. Om Jugoslavien siges det således, at det ikke kollapsede, fordi det var multietnisk, men fordi det ikke var demokratisk... Men hvad er så bortforklaringen i fx Nordirland, kurdisk Tyrkiet og Baskerlandet? Måske at der ikke hersker ”ægte” demokrati disse steder? Og således kan bortforklaringerne om problemets kerne trækkes ud i det uendelige af konfliktløserindustrien.

Især interessant er beskrivelsen af Cypern, der er fremtidens Europa en miniature. Den tyrkiske bosættelse af øen begyndte med 20.000 indflyttere under den osmanniske periode i 1570'erne. Ligesom det vil ske hos os fandt en ”integration” naturligvis aldrig sted, og i dag godt 400 år efter indvandringen står den græske og den tyrkiske befolkningsdel totalt adskilt over for hinanden, rustet til tænderne i en multietnisk krudttønde. New York-sociologiprofessor Reed Coughlan, der har skrevet kapitlet om Cypern, har intet konkret bud på en løsning af konflikten, men betyder at der findes en politisk løsning. Han påpeger imidlertid, at konflikten skærpes af, at de to befolkningsgrupper begge har deres moderlandets støtte i ryggen. Det samme har indvandrere i Europa jo, så man må oven på skildringen af Cyperns historie de sidste 400 år grue for hele Europas historie de kommende 400 år...

Også ud fra skildringen i andre konfliktområder fremgår det klart, at udviklingen normalt går fra immigrantgrupper, der kræver ”respekt” og klager over ”diskrimination”, til positiv særbehandling af grupperne, som til slut kræver autonomi for deres område. Under det menneskerettighedsstyrede ”internationale samfund”s herredømme vil europæiske lande, hvis indvandrergupper kræver ”selvstyrende områder”, givetvis komme under et mægtigt pres.

Forfatterne til denne bog har desværre ikke andet at byde på end at gøre den angrebne part skyld i krigen – pegefingeren rettes nemlig hele tiden mod ”majorite-

ten”, som bare har at afvikle den traditionelle magtstruktur. Altså et kun alt for typisk akademisk produkt. Men når man ser bort fra de dumme konklusioner, er bogens virkelighedsskildringer gode advarsler om fortrædelighederne under det multietniske, som nu tvinges ned over de sagesløse europæiske folk.

Peter Neerup Buhl

Etnisk konflikt-løsning

Michael E. Brown, Owen R. Coté, Jr., Sean M. Lynn-Jones & Steven E. Miller (red.): **Nationalism and Ethnic Conflict. Revised Edition. (Massachusetts Institute of Technology Press, 2001. 491 sider. \$ 27,95).**

Denne antologi om nationalisme og etnisk konflikt består af artikler, som har været publiceret i tidsskriftet *International Security* 1994-2000.

Etniske krige synes at blive den kommende æras dominerende konfliktform. De er kendetegnet ved at have langt mere urokkelige fronter og ufleksible loyaliteter end det 20. århundredes ideologiske krige. For mens ideologisk tilhørsforhold kan vælges, er etnisk tilhørsforhold medfødt.

Mest interessant i bogen er nok professor Chaim Kaufmanns afsluttende bidrag om, hvordan etnisk borgerkrig bedst standses eller helt undgås. Den eneste opskrift lyder, at de stridende etniske grupper fysisk adskilles. Succesen for denne fremgangsmåde dokumenteres af en række historiske eksempler (opremset s. 458). En fredelig og velorganiseret ”etnisk rensning”, så hvert folk kan leve bag sikre grænser, er altså den akademisk blåstemplede mindst dårlige løsning – som Den Danske Forening blev så stærkt dadlet for at fremføre sidste forår!

Det er også sjovt for undertegnede, der under valgkampen i efteråret 2001 blev racisme-anmeldt og senere dømt for at foreslå indvandrere sat i koncentrationslejr som led i deres udslusning af landet, at Kaufmann i denne bog netop bruger betegnelsen koncentrationslejr, hvor han beskriver den bedste måde at kontrollere befolkningsgruppers ophold på op til flytningsfasen.

Humane etniske rensninger er selvsagt ikke det ideelle, men som nævnt det

mindst dårlige i en ufuldkommen verden, hvor alternativet efter al erfaring er stadige blodsudgydelser. Det påpeges i bogen, at den farligste multietniske situation er, når de forskellige grupper i en stat lever meget blandet, så der ikke kan trækkes beskyttende grænser mellem dem. En fundamentale hypotese om etnisk konflikt lyder: ”Jo tættere nationaliteterne er sammenblandet, desto større er risikoen for krig” (s. 29). Der er altså skabt en potentielt sprængfarlig situation i alle vesteuropæiske lande, hvor muslimerne er mast ind i boligkvarterer fælles med europæere. (Hertil kommer den generelle svækkelse af nationalstatens legitimitet, hvorved den eneste tilstrækkeligt stærke struktur til at håndtere konflikter er invalideret).

Under kommende kriser har vi nu kort sagt ganske skrøbelige samfund, hvor i hvert fald Danmark før hørte til de lykkelige ti procent af lande i verden med mindst 95% etnisk homogenitet. Af europæiske lande fremhæves i bogen kun Finland og Polen som så homogene, at de er kommet gennem nylige økonomiske kriser uden indre brydninger.

Som aktuelt og særlig blodigt eksempel advarer Chaim Kaufmann stærkt mod planerne for en magtdeling mellem hutuer og tutsier i Rwanda og Burundi. De skal adskilles geografisk hurtigst muligt, understreger han, ellers vil der blot komme nye folkemord.

Kaufmann pointerer, at diskussionen om, hvorvidt etniske identiteter er ”naturlige” eller ”konstruerede”, egentlig er ligegyldig i de relevante konfliktsituationer, for da er identiteterne under alle omstændigheder mobiliseret og nærværende i en sådan grad, at de ikke kan omskibes.

Det mest tvivlsomme bidrag i bogen er det, der anbefaler indskrænkninger i ytringsfriheden for at undgå opviglen til borgerkrig. Betegnende bruges som eksempel på illegitim propaganda Milosevics anklager mod albanerne i Kosovo for, at de diskriminerede, undertrykte og voldtog serberne dér. Som så ofte gøres den angrebne altså skyldig i krigen. Det ”internationale samfunds” indgreb er såvist sjældent upartiske og i hvert fald langt mere problematiske end mange af bogens bidragydere giver udtryk for.

I forbindelse med, at professorerne Alan Dowdy og Gil Loescher behandler Fidel Castros masseudsendelser af kriminelle og psykisk syge cubanere mod USA i 1980, fastslår de princippet om, at ”når flytninge bruges som et våben, er det indenfor målstatens rettigheder at påkalde sig retten til selvforsvar.” Muslimske lande bruger jo også eksplicit migranter som våben mod Europa, så vi har altså

samme ret til at forsvare os mod den demografiske aggression.

I deres bidrag om oprindelsen til etniske konflikter skildrer politologerne David A. Lake og Donald Rothchild logikken: "Hvis en gruppe mener, at der er blot en lille mulighed for, at den kan blive mål for et folkemorderisk angreb, vil den måske vælge konflikt i stedet for kompromis og risikoen for fremtidig ødelæggelse. For at fremprovokere en konflikt behøver en gruppe ikke at tro, at en anden virkelig er aggressiv, blot frygte at den måske er det."

Dette er vel at mærke ingen irrationel logik, men kan være en fuldt ud rationel strategi for at fremprovokere et opgør, inden modstanderen vokser sig for stærk. Forhåbentlig vil europæerne praktisere den, inden islam i Europa nærmer sig styrkeforholdet 1:1 i relation til os. Så er der først for alvor åbnet for rædsler, der får det 20. århundrede til blot at ligne et forspil.

Peter Neerup Buhl

Når Guds ord er lov

**Karen Armstrong:
The Battle for God.
Fundamentalism in Judaism,
Christianity and Islam.
(HarperCollins Publishers,
2000. 442 sider. \$ 15).**

Karen Armstrong betegnes som den ledende skribent i verden hvad angår religion. Bl.a. har hun skrevet en bog om Hellig Krig og en biografi om profeten Muhamed. Hendes nærværende bog om fundamentalisme i jødedom, kristendom og islam er en medrivende skildring af sådanne religiøse bevægelser i tidsrummet 1492 til 1999.

Armstrong skelner på gængs facon grundlæggende mellem to måder, hvorpå mennesket kan opfatte verden: "Mythos" og "logos" – henhv. den mytologiske, religiøse eller dogmatiske tilgang til verden, og den rationelle, erfaringsbaserede og praktiske indfaldsvinkel. Men Armstrongs pointe er så, at afmytologiseringen nærmest er et globalt fænomen, så selv religiøse mennesker oftest føler sig forpligtet til at begrunde deres tro via "logos". I dag har kun den videnskabelige rationalisme overbevisningskraft, og den moderne fundamentalisme er netop karakteriseret ved, at "mythos" søges praktiseret som "logos": De gamle symbolske tekster gøres til et bogstaveligt opfattet politisk program, hvilket uundgåeligt

fører til forkrampede løsningsforslag.

I bogen giver Armstrong samme plads for islam, jødedom og kristendom, men det fremgår klart, at kun i islam har fundamentalisme været en toneangivende retning, hos de andre har den været en minoritet. Den islamiske verden fremstår med en statisk og fatalistisk struktur, som i sin helhed må omkalfatres for at blive moderne. De statsledere, som har troet at kunne modernisere deres muslimske lande med bibeholdelse af det altovervældende flertals konservative tro, har lidt håbløst skibbrud. Den britiske koloniherre Lord Cromer ramte i plet, da han fremhævede modsætningen mellem de rationelle og effektive europæere og de ulogiske, upålidelige og korrupte orientaler. Han mente, at islam "som et socialt system var en total fiasko", ude af stand til reform eller udvikling. Det er ikke muligt at genoplive "et sådant legeme, som rigtignok ikke er dødt, og som måske kan hænge ved i århundreder, men som ikke desto mindre politisk og socialt er dødsmærket, og hvis gradvise forrådnelse ikke kan standses af nogen moderne remedier."

For så vidt angår islam fokuserer Armstrong på Egypten og Iran. Det har her i det 20. århundrede været en udbredt holdning, at samfundets problemer skyldtes "occidentose", en sygdom af vestliggørelse, altså at langt fra at problemet var islam, hed løsningen mere islam.

En dokumentation for, hvor udbredt den fundamentalistiske holdning er, fremgår af en undersøgelse blandt kvinder i Egypten i 1982. Det viste sig, at holdningen hos udadtil "moderne" kvinder og kvinder i traditionel klædedragt er næsten ens. Et absolut flertal af begge slags gik således ind for, at islamisk lov, sharia, skulle indføres.

Også Armstrongs gennemgang af den generelle muslimske reaktion mod Salman Rushdie viser, at islam og fundamentalisme faktisk er identiske. En af Storbritanniens kendte, mest "liberale" muslimer udtalte således, at Rushdies ord var "langt værre for muslimer, end hvis han havde voldtaget ens egen datter". Hans roman føltes som et rent fysisk overgreb, "som en kniv stukket ind i dig, eller som selv at blive voldtaget".

I sin beskrivelse af kristen fundamentalisme holder Armstrong sig til USA, som hun påpeger er meget anderledes end Europa. Det er faktisk kun hos europæerne, at den rationelle modernitet næsten helt har gennemtrængt samfundet. I USA mener hver tredje, at de har oplevet en religiøs omvendelse, halvdelen mener at bibelen er ufejlbarlig, og firs

procent anser Jesus for en guddommelig skikkelse. Der er omkring 1300 kristne radio- og tv-stationer, med ca. 130 mio. lyttere og seere.

De amerikanske fundamentalister er rigtignok væsensforskellige fra de militante islamiske, men alligevel må man erkende et åndsslægtskab mellem de amerikanske og de muslimske hellige krigere. At amerikanerne nu begrundet deres politik med menneskerettigheder, modsiger ikke deres moralistiske fundamentalisme. Menneskerettighederne kan vel siges at være en perverteret kristendom, skrifttro og absolutistisk som den værste religiøse fundamentalisme. Som Armstrong også påpeger, kan rent sekulære ideologier være mindst lige så dæmoniske i deres fremfærd som de eksplicit religiøse fundamentalismer.

"Mythos" er et uudsletteligt behov for mennesket, der hævner sig med dobbelt kraft, når vi tror os i stand til udelukkende at kunne klare os med "logos". Vi kan aldrig vaccinere os mod fundamentalisme. I Danmark kan man se, hvordan selv Tidehverv, der ellers har brystet sig af at holde religiøsitet ude af politik, blander himmel og jord sammen ved at tro det muligt at "bekæmpe" islam ved at prædike mod den, og (som fx Søren Krarup) at påstå, at det også i politik "ikke har hast for den som tror". Mildt sagt ikke noget tiltrængt budskab i den aktuelle situation...

Det første man kan gøre for at undgå fundamentalismens hærgen er da at holde dem, der uden forbehold hengiver sig til den – muslimerne – fysisk ude af vort land. Dét haster så sandelig.

Peter Neerup Buhl

Folkehjemmets akilleshæl

**Lars Jansson:
Mångkultur eller välfärd?
(Bokförlaget Vitsippan,
Göteborg, 2002. ISBN 91-
631-2438-6. 262 sider. Pris
ca. 210 sv. kr.).**

For den, som ønsker information om indvandringens samfundsøkonomiske konsekvenser, har universitetslektor Lars Jansson med *Mångkultur eller välfärd?* leveret en grundig bog. Forfatteren har en baggrund som lektor i erhvervsøkonomi ved Handelshøjskolen, Göteborgs Universitet. Hans licentiatafhandling vandt Osloprisen i en nordisk konkurrence for afhandlinger i

distributionsøkonomi, som blev udskrevet af det Nordiske Sælger- og Reklameforbund. Forfatteren har desuden skrevet rapporter om forskellige samfundsspørgsmål, fungeret i handels- og industriforetagener, samt i den offentlige sektor.

Det helhedsperspektiv, forfatteren formidler, indledes med en gennemgang af indvandringens størrelse, samt de bagvedliggende drivkræfter til den folkevandring, som han mener foregår for tiden, primært fra lande i den 3. verden til de rige industrilande. Jansson viser, at indvandringen, herunder asylindstrømmningen, først og fremmest har økonomiske årsager. Han er kritisk imod Flygtningekonventionen, som menneskesmulgere og mange asylsøgere misbruger. Konventionen bliver den motor, som fremdriver en stor indvandring til Europa.

I bogen gives en nedslående besked til de politikere, der tror, at flygtninges og indvandreres lave beskæftigelsesgrad er en følge af, at integrationen er mislykkedes. Jansson viser overbevisende, at årsagen må søges i, at den indvandrede befolkning vokser alt for hurtigt. Samtidig er arbejdsmarkedet blevet indsnævret, hvilket bevirker, at der ikke findes arbejde for alle. Indvandringen har skabt et overskud af arbejdskraft og en mangel på job.

I løbet af 1990'erne voksede den fremmede befolkning i Sverige med 500.000, samtidig mindskedes antallet af beskæftigede med 600.000. I løbet af denne periode fik 95.000 udlændinge arbejde i Sverige, samtidig med at vi havde mindst 400.000 svenske arbejdsløse eller i beskæftigelsesprojekter. Disse job havde i hovedsagen kunnet besættes med svenske. Indvandringen medfører således, at de mindst konkurrencedygtige svenske trænges ud i arbejdsløshed, eller ud i arbejde, som er mindre kvalificeret end hvad de ellers kunne have fået.

Udlændingene har en betydeligt lavere beskæftigelsesgrad end svenskerne. Af 735.000 født i udlandet (mellem 20 og 64 år) havde 405.000 arbejde, dvs. 55 procent. Heri indgår kunstigt skabte job pga. indvandringen. Mange udlændinge har arbejde indenfor det, forfatteren kalder indvandringsbranchen, hvor de administrerer og servicere andre indvandrere. At Sverige producerer mindre pr. indbygger end de øvrige lande indenfor EU beror bl.a. på, at vi har mindst en million med udenlandsk baggrund, som ikke bidrager til bruttonationalproduktet (BNP), men som er med til at dele den fælles kage. Pengene indenfor den offentlige sektor rækker ikke længere til de samme velfærdstiltag som tidligere. Ifølge Socialstyrelsen (2001) bliver de fattigere flere

og flere. Indvandringen medfører, at den 3. verdens fattigdom og sociale problemer importeres til Sverige.

Et afsnit bruges på kriminalitet og sociale konsekvenser, hvorpå forfatteren går i gang med bogens hovedformål – indvandringens omkostninger og finansiering. I relation til BNP fordobledes udgifterne for indvandring mellem 1990 og 1999, og beløber sig p.t. til 267 milliarder sv. kr. pr. år. I dette beløb inkluderes omkostningerne for tabt tilskud til BNP for de flygtninge og indvandrere, som står udenfor arbejdsmarkedet, ved siden af alle direkte og indirekte omkostninger for indvandrerbefolkningens underhold. Omkostningerne består hovedsagelig af udgifter til indvandrernes skattefinansierede velfærd. I samme tidsperiode voksede omkostningerne for indvandringen fra 7 procent til 13,5 procent af BNP.

Lars Jansson påviser det urimelige i al tale om, at vi må importere arbejdskraft som erstatning for, at der fødes for få svenske. Den indvandrede arbejdskrafts produktivitet er nemlig kun omkring 60 procent af svenskerne. En arbejdskraftimport skulle således medføre en mindsket produktivitet, hvilket skulle gøre Sverige til et lavtlønsland uden evne til at konkurrere på verdensmarkedet. Samme tankegang redegøres der i øvrigt for i ”Social Situation Report 2002” fra EU.

Mångkultur eller välfärd? fortjener at danne grundlag for en udtømmende debat om indvandringens konsekvenser, da bogen ikke er begrænset til spørgsmål af økonomisk art, men anlægger en betydeligt bredere synsvinkel. *Mångkultur eller välfärd?* findes tilgængelig i boghandelen og anbefales til alle, som vil have et indblik i den vigtigste årsag til Sveriges økonomiske problemer, samt til nedskæringerne i den skattefinansierede velfærdssektor.

Per Olof Rizell

Tvivlsom euro-islam

**Bassam Tibi:
Islamische Zuwanderung.
Die gescheiterte Integration.
(Deutsche Verlags-Anstalt,
2002. 380 sider. 24,90 euro).**

Bassam Tibi (født 1944) er professor i international politik i Göttingen. Som 20-årig kom han til Tyskland fra Damaskus. Da han således selv er indvandrer, kan

han tillade sig at sige sandheder i det neutrotiske tyske debatklime, som andre ledende akademikere ikke vover.

Bogen om ”Islamisk tilvandring. Den mislykkede integration” er blot den seneste i Tibis lange række af bogudgivelser. Med velberåd hu er titlen oversat som ”tilvandring”, for Tibi skelner grundlæggende mellem den uregulerede tilvandring, som Tyskland m.fl. har været udsat for i en årrække, hvor alverden blot er kommet og har slået sig ned, og så ”indvandring”, der defineres som den af modtagerlandet styrede immigration, hvor uønskede elementer sorteres fra. Havde Tyskland haft en indvandringspolitik som USA, havde WTC-terroristerne måske ikke kunnet bo i fred i Hamborg.

Tibi mener desuden, at integrationen af muslimer i især Tyskland er slået håbløst fejl, fordi man ikke har krævet indordning under den europæiske civilisations værdisæt. Han er imod såvel assimilation som generel repatriering, men tror altså på en sameksistens når blot kravet om loyalitet over for vestlige værdinormer håndhæves.

Tabuer og berøringsangst over for problemerne har ført til fremvæksten af et islamisk parallelsamfund, hvor bl.a. terrorister stortrives. Tibi beretter sine egne chokerende erfaringer mht. umuligheden af at føre en rationel debat om de konkrete problemer, selv ud fra hans ganske moderate Pittelkow-agtige løsningsmodeller. Mere Glistrup-agtigt fastslår han dog, at efter 11. sept. 01 må indvandrings- og sikkerhedspolitik anskues som uløseligt sammenvævede.

Bl.a. kommer Tibi ind på, hvor forfejlet det er at henvise til nazisternes antisemitisme i forbindelse med den aktuelle løsning på muslimproblemet: i 1933 levede der ca. 566.000 veltilpassede jøder i Tyskland, kun godt en tiendedel af de nuværende nytiltrængte muslimer i landet. Og paradoksal nok - når de antisemitisme-forskrækkede tyske opinionsdannere erfarer endnu et arabisk overfald på jøder i Tyskland, opfordrer de til bagatellisering deraf for ikke at puste til et ”fjendebillede Islam”!

Tibi søger at skelne mellem islamister og islam. Han har skildringer af de førstnævntes jubel over bin Ladens ”heltegering” 11. sept. 01 og af deres erklæringer om at ville islamisere Tyskland. Hvis ikke europæerne forstår at frasortere sådanne elementer, vil der på længere sigt udvikle sig Kosovo-tilstande i Europa, advarer han. Man må midlertidigt spørge, hvordan vi skal kunne skelne mellem ”moderate” og fanatikere, der tilsyneladende har et imødekommende missionsgrundlag. Si-

gende beretter Tibi fx, at tidsskriftet for de muslimske indvandrere i London har mottoet: "Vort mål er herredømme over hele Verden". "Dialog" er i islam simpelthen pr. definition ekspansiv missioneren, ligesom "fred" ("salam") står for udvidelse af islams område. Og allerede i sin bog *Kreuzzug und Dihad* viste Tibi, at den islamiske udvandring. "hidjra", er forbundet med djihad med sigte på at udvide islams territorium. Tibi fastslår desuden, at muslimer generelt foragter europæerne pga. disses selvhad.

Islamisterne snylter også på andre måder på demokratiet. De reagerer med overfølsomhed på enhver kritik, der stemples som "hetz mod Islam". Da Tibi således kaldte et af sine foredrag "Deutsche und muslimische Einwanderer", politianmeldte de ham for diskrimination, fordi "muslimske" ikke var stavet med stort på linje med "Tyske"!

Som politikforslag fremfører Tibi bl.a. den amerikanske sociallovgivning, hvorefter immigranter de første 10 år af deres ophold er udelukket fra sociale ydelser. Om vi så i Europa vil tillade fremvæksten af et nyt proletariat i stedet for at lukke grænserne, er vel dog tvivlsomt. Mærkeligt nok ser Tibi Frankrig som en model for tysk indvandringspolitik, fordi franskmændene principelt håndhæver verdslighed og "ius soli" (modsat blodskriteriet for borgerskab). Han indrømmer dog, at også Frankrig har store problemer med indvandrere.

For nylig har tyrkiske islamister holdt massesamlinger i Tyskland for at opfordre trosfæller til at blive tyske statsborgere, så de kan stemme på et kommende islamisk parti. Udsigterne for et sådant er gode, lød budskabet: Om ti år vil der være lige så mange muslimer i Tyskland, som der var borgere i DDR (16 mio.).

I Tyskland er p.t. 96% af asylansøgerne økonomiske migranter, og som Tibi så rigtigt siger, kan alverdens problemer ikke løses på tysk territorium. "Dagdrømme og verdensfjerne ideologer fra 68'er generationen" har med hans ord erstattet utopien om det klasseløse samfund med den multikulturelle idyl. For at bibeholde denne skøbelige "idyl" bliver yttringsfriheden i Tyskland idag indskrænket, selv over for Tibi, der med god grund ikke kan beskyldes for "racistiske" eller "anti-muslimske" holdninger. Måske er han endog for optimistisk hvad angår mulighederne for at skabe et "åbent" europæisk samfund med et betydeligt muslimsk element. Men han er i det mindste bevidst om faremomenterne og er alene derfor i pladderhumanisternes øjne odiøs.

Peter Neerup Buhl

Målrettet samfundstænkning

Telos.

(4 numre á 192 sider pr. år, \$ 12 pr. nr.).

Fra at have været et organ for venstreorienteret samfundsfilosofi (startet 1968) er "Telos" i de senere år blevet det mest seriøse intellektuelle forum for "det nye højre" på internationalt plan. Nærmere oplysning om tidsskriftet og abonnement kan ses på internet: www.angelfire.com/biz/teiospress/index.html. Blandt emnerne i artiklerne, som skrives af akademikere fra en række lande, kan fra de seneste numre nævnes Civilisationernes Sammenstød, Kosovo-konflikten, Carl Schmitts ven/fjende-tænkning og kritisk behandling af menneskerettighederne. Om de sidstnævnte konkluderedes således i en afhandling fra vinter-nummeret 2000, at fra partikularismens tyranni (som nåede sit højdepunkt i nazismen) er vi nu nået til universalismens tyranni: Ønsket om at beskytte mennesket ud fra kærligheden til menneskeheden fører til udelukkelse af alle dem, der dømmes uværdige til denne kærlighed. (Konkret i dag "højreekstremisterne"). Man erindrer Carl Schmitts evigt sande ord om, at "den, der siger menneskehed, vil bedrage".

At der for den såkaldte højre- og venstreorienterede kritik af den forreste nye verdensorden burde kunne findes en fælles platform antydes videre i konklusionen, hvor det siges, at menneskerettighederne er den "nyttige idiot for den globale kapitalisme". Rigtig nok er højre og venstre sikkert uenige om de konkrete "fjendebilleder", men måske skulle man overveje den prioritering, der allerede i titlen udtrykkes af "Telos" (græsk for "mål"); en række ganske forskellige holdninger kan i tidsskriftets spalter samles om et fælles mål, selv om der er uenighed om vejene til det. Kun i en stadig åben dialog mellem modsætninger kan fejltolkninger frasorteres og den bedste vej efterhånden afklares.

En meget interessant artikel stod i nr. 114 (vinter 1999), *What is Racism?* af Alain de Benoist. Der viser sig at være langt flere nuancer i racisme-begrebet, end der sædvanligvis tænkes over. For så vidt som racisme er en ubeføjet generalisering om en gruppes individer, bedriver selvudnævnte "anti-racister" racisme i fuldt samme omfang som deres modstan-

dere. Hvilke generaliseringer er der fx i tidens løb ikke foretaget om "imperialister", "antisemitter" og "vesterlændinge"? I øvrigt måske næppe tilfældigt, når man tænker på grundlaget for venstrefløjens kollektivistiske tænkning. Filosofen Hegel fandt således hos negere "intet, der antyder menneskelighed". Karl Marx's mening om samme sag er gennemgået i Nathaniel Weyls bog med den rammende titel *Karl Marx: Racist* (New Rochelle: Arlington House 1979). Selv oplysningsfilosoffen Voltaire mente ikke, at sorte tilhører menneskearten.

Det er kort sagt for de politisk korrekte tilladt at fælde urimelige domme over en lang række grupper, blot må den – i dag ikke være defineret ved sin "race" (i videste forstand). Her er vor tids tabu. Som Benoist udtrykker det, har ordet "race" i dag samme status, som "sex" havde under victorianismen. På trods af, at racetænkning jo langt fra altid betyder krav om renhed og overherredømme; tværtimod gik den klassiske racefilosof grev Gobineau (ligesom Klaus Rifbjerg) i brechen for raceblandingsens dyder.

Lige så vanvittig som en sådan omvendt racisme er det moderne politisk korrekte standpunkt, at biologiske racer slet ikke eksisterer. Som den ledende genetiker Dobzhansky herimod har udtalt: "At sige, at racer ikke eksisterer fordi de ikke udgør skarpt definerede grupper, er at vende tilbage til en af de værste typologiske fejl. Det er næsten lige så logisk som at sige, at byer ikke eksisterer, fordi landet imellem dem ikke er totalt ubeboet."

Rent bortset herfra har det, der udpeges som biologisk racisme, oftest meget lidt med noget sådant at gøre. Fx er anti-arabiske følelser meget mere udbredte i Frankrig end negative følelser mod sorte, på trods af den større biologiske afstand mellem hvide franskmænd og sorte afrikanere.

Som modtræk til racisterne og deres spejlbilleder på venstrefløjen mener Benoist, at retten til at være forskellige skal fastslås uden ulempe for nogen. Det bør efter hans mening erkendes, at det er hver enkelt kulturs og gruppes ønske om at være forskellig fra de andre, som er normaliteten her i verden, ikke den såkaldte antiracismes ønske om at udlette alle forskelle. Dette sidstnævnte ønske må helt på linje med racistiske overmennesketanker føre til generalisering og vold mod de grupper, som ikke passer ind i den ideologiske skabelon.

Der er altså mange gode og grødefulde tanker at finde i "Telos", selv om der ofte kan synes vel langt fra tanke til handling. Det er måske sigende, at de intellektuelle "nye højre"-folk i dag vegete-

rer i små lukkede kredse på få hundrede medlemmer selv i store lande, mens de af dem foragtede "højrepopulister" stormer frem. Hvad man kunne ønske var, at også disse to lejre ville lære lidt mere af hinanden.

Peter Neerup Buhl

Europas banemænd

Tariq Modood & Pnina Werbner (red.):

The Politics of Multiculturalism in the New Europe: Racism, Identity and Community.

(Zed Books, 1997. 276 sider. £ 42,50).

Denne EU-støttede bog med bidrag af 14 venstredrejede "forskere" er kun interessant som et udtryk for den dagsorden, der hersker i de "progressive" akademiske og politiske miljøer i disse år.

En hovedpointe i bogen er en energisk afvisning af, at det multikulturelle Europa skulle være et planlagt projekt af velmenende ideologer. Der er tværtimod angiveligt tale om en mere anonym proces, hvis resultat udspringer af magtkampe og forhandlinger uden en overordnet plan. Rent bortset fra, at heller ikke en pyroman plejer at stå ved sine gerninger, fratager en mere generel proces selvfølgelig på ingen måde den enkelte for ansvaret for valg af side...

Den norske socialantropolog Tore Bjørgo leverer et kapitel om "højreekstremismen" i Skandinavien, hvor der særlig langes ud efter Jan Høeg og andre hædersmænd i Folkebevægelsen mod indvandring. Kritikken af muhamedanerne karakteriseres selvfølgelig som en ny "racisme" på kulturelle begreber, der blot erstatte fortidens antisemitisme.

Imidlertid dokumenterer andre kapitler med bekymring, at også ellers "progressive" har ytret sig stærkt kritisk om islam, men det maner dog ikke til eftertanke hos forskerne. Den manglende evne til at lære noget som helst fremtræder igen og igen. En italiensk sociologiprofessor beskriver således præcist, hvordan Englands, Tysklands og Frankrigs vidt forskellige integrationsmodeller er slået fejl og har ført til eksplosive, konfliktladede samfund. Alligevel er hans konklusion, at blot man bruger endnu en anden metode i Italien, skal det nok gå godt dér...

Spredt mellem vanvittige teorier er en

del interessante (skræmmende) fakta. Om Holland, hvor Islamisk Radio & TV er blevet tildelt 13 timers statslig TV og 52 timers statslig radio om ugen. Og detaljerede beskrivelser af de tiltagende etniske stridigheder i form af "religiøs nationalisme" mellem de fremmede i både Tyskland, Frankrig og Storbritannien, hvor muhamedanerne vel at mærke mere og mere forstår at samarbejde på tværs af nationale skel over for de andre kolonisatorer og over for værtslandet. Der gives også uhyggelige beskrivelser af myndighedernes forsøg på at håndtere situationen - ofte med et om muligt mere naivt syn end forskernes eget. Fx oprettede myndighederne i Bradford et moské-råd for at få et "moderat" islamisk samfund. Rådet kom dog snart ud af kontrol og stod bl.a. i spidsen for kampagner mod Salman Rushdie. Og fx mener de "ansvarlige" i Tyskland, at Koranen simpelthen kan omtolkes af myndighederne, hvilket muhamedanerne tænkes at ville sluge, og vupti er 1350 års fundamentalisme glemt, og de er "forfatningstro" borgere! Fuldstændigt glemmer man den afgrundsdybe forskel mellem kristen og islamisk hermeneutik, der umuliggør, at muhamedanerne nogensinde kan indpasses i Europa - med mindre at de helt opgiver deres "religion".

I flere lande tror man endog, at muhamedanerne bliver fx engelske, blot fordi de er født i England. Som om en kat bliver en ko, fordi den er født i en stald! En gennemgang i bogen af denne sidstnævnte folkelige indvending viser, at der bag den ikke er "racisme" - de fleste accepterer fx ret hurtigt (kristne) negre som landsmænd, mens de færreste tror på, at de nogensinde kan omgås muhamedanere som englændere. For de forskere m.fl., der stadig ikke tror på, at "religionen" er en egentlig konfliktårsag, kan der henvises til den lødige historiker Anthony D. Smith, der har vist, hvordan de sociale aspekter ved en religion kan væves ind i etniciteten og opretholde den - det er stærkest og mest grundlæggende tilfældet hos islam.

Hvor skæbnsvangert det aktuelle projekt om et multikulturelt Europa er, fremgår også af, at i 1991 var 35 ud af 37 væbnede konflikter i verden interne etniske konflikter. Når kulturer eller etniciteter blandes i stedet for at have hver sit territorium, er helvede kort sagt løs.

Forskerne i nærværende bog har angiveligt opgivet "fjendebilleder", men reelt har de blot erstattet de traditionelle med "højreekstremismen". Med rette fastslås det i konklusionen, at multikulturalisme er utænkkelig og umulig uden (ideologisk) antiracisme. Forskerne tilslutter sig Jür-

gen Habermas' erklæring, at "i multikulturelle samfund kan den nationale forfatning kun tolerere livsformer, der artikuleres via et medium af ikke-fundamentalistiske traditioner." Så bag tremmer med nationalisterne, og der skal indføres højere spærregrænser for partier, som også skal forpligte sig på "antiracistiske" holdninger m.m. Men hvad så med muhamedanerne og andre intolerante, traditionelle mennesker, der importeres en masse? Deres tvivlsomme egenskaber anses åbenbart blot for "konstruktioner" af racisterne, for igen og igen skrives "islam", "etnisk" osv. i gåseøjne i bogen. Der er altså her tale om fjendebilleder, hvis falskhed vil vise sig, når vi blot viser imødekommenhed og giver efter. Og giver efter og giver efter og giver efter...

Peter Neerup Buhl

Fjernøstligt forbillede

Betsy Brody:
Opening the door. Immigration, Ethnicity, and Globalization in Japan.
(Routledge, 2002. 130 sider. \$ 70).

Ved synet af denne titel kan man umiddelbart overraskes og tro, at Japan nu også har givet efter for (den fejlagtige opfattelse af) globaliseringen og åbnet dørene for indvandring. Ved gennemlæsningen af afhandlingen opstår imidlertid et noget andet billede.

Efter Anden Verdenskrig var det en bevidst japansk politik at organisere og automatisere erhvervslivet således, at der ikke tyedes til udenlandsk arbejdskraft. Med bl.a. afslutningen af urbaniseringsprocessen og en stadig ældre befolkning blev der imidlertid ud fra partikulære erhvervsinteresser importeret en del illegal arbejdskraft i 1980'erne (mindst 100.000 var kendt af myndighederne), hvor der fx opstod problemer med mellemøstlige mænd i offentlige parker.

For at undgå alvorlige kultursammenstød, og ud fra den traditionelle japanske, strenge etno-kulturelle skelnen mellem japanere og alle andre, åbnede fremmedloven af 1990 for liberalisering over for efterkommerne af det store antal japanere, som i begyndelsen af 1900-tallet udvandrede til Brasilien og Peru. Disse "nikkeijin" udgør en højtuddannet

elite i Latinamerika, hvor de problemløst er gledet ind i samfundene og både i det ydre og indre tilpasset forholdene. (I stærk kontrast til de islamiske landes aktuelle støtte til "diaspora-islam" i Europa gav myndighederne i Tokyo emigranterne påbud om at bære vestlig klædedragt, ikke at oprette japanske helligdomme o.lign. i deres værtslande). Denne loyale overtagelse af latinamerikansk kultur giver imidlertid bagslag nu, hvor mange vender "hjem".

Manglende kendskab til japansk sprog og kultur har isoleret de etnisk-japanske immigranter og voldt mistænksomhed og misforståelser fra gammel-japanernes side, dog endnu kun forårsaget få voldelige sammenstød. Men selv over for de tilbagevendende etniske japanere, som i det ydre ikke kan skelnes fra dem, der aldrig rejste ud, er der diskrimination

overalt i det japanske samfund, der ikke har europæiske anti-diskriminationslove.

Endnu værre diskrimination er der over for de koreanere, som i generationer har boet i Japan og mestrer landets sprog og kultur. Firmaer, boligudlejere og uddannelsesinstitutioner udelukker uhæmmet de ellers ganske assimilerede koreanere.

Japanerne er et selvbevidst folk, der altså har problemer med at huse selv meget nærstående befolkningsgrupper. Danmark bør gå i disse spor og kun importere mennesker af dansk id og æt, altså gamle danske emigranter og deres efterkommere, hvis det i særtilfælde skulle være nødvendigt – men generelt selvsagt følge det sunde princip, at hvert land simpelthen har den befolkning, det har, og må sørge for at få det bedste ud af denne.

Peter Neerup Buhl

Foreningsnyt

DDF på besøg i Norge

Den 30. og 31. august deltog en delegation fra Den Danske Forening atter ved årsmødet for Folkebevægelsen mod innvandring (FMI) på Beitostølen i Valdres i hjertet af Norge.

FMI's afgående formand Bjarne Dahl hyldede DDF's, Dansk Folkepartis og Fremskridtspartiets indsats i Danmark.

Han beskrev i en tale situationen i Norge, hvor det i det forløbne år bl.a. har været fremme, hvordan flygtningeadvokater bruger alle mulige midler for at sikre sig kunder og disses forbliven i Norge. Der sidder nu syv pakistanere i Oslos 59-mands bystyre – om få år kan de få afgørende indflydelse. Dahl tilsluttede sig en journalist, der havde udtalt, at nordmændene burde følge samme princip med tredjeverdensfolkene i Norge, som Mugabe har fulgt med de hvide i Zimbabwe.

Også Bjarne Moe fra foreningen Norsk Kultur (www.norskultur.net) gav en beretning om virksomheden i sin forening. En hilsen fra professor Harald Trefall, Fedrelandspartiet, blev oplæst. Han opfordrede indtrængende Norges små indvandringskritiske partier til at samle sig i stedet for at skændes indbyrdes. Dette er særlig nødvendigt efter vedtagel-

sen af en ny valglov, der gør det sværere for små partier at opstille.

Göthe Edmundh fra DDF's svenske søsterorganisation Folkviljan och Massinvandringen gav en skræmmende beretning fra Sverige, hvor 20 pct. eller 1,6 mio. af indbyggerne nu har udenlandsk baggrund. Maj-Britt Löfgren fra samme organisation fortalte bl.a., hvordan børnehaver i Sverige indretter alle børnenes mad efter muslimske forskrifter, blot der

Bjarne Dahl og Poul Vinther Jensen

er ét muslimsk barn. En til alle gymnasieelever omdelt lærebog har som tema, hvor fin islam er (kan læses via www.ud.se), mens det for muslimer er frivilligt, om de vil lære om kristendommen!

Næstformand i DDF Poul Vinther Jensen afgav beretning om det forgangne år for indvandringsmodstanden i Danmark. Som svar på de tilstedeværendes store ros til Danmark fremhævede han, at der på trods af VKO-flertallet ikke er sket så meget herhjemme. Derfor har DDF fortsat en mission, Heldigvis har vi sta-

dig voksende finansielle ressourcer, rigeligt til at være en betydningsfuld selvstændig politisk aktør. Vinther Jensen advarede nordmændene om, at Norge efter en kommende fremgang for Carl I. Hagens Fremskrittsparti sikkert vil komme i en lignende farlig situation som nu i Danmark: De fleste tror, at der virkelig sker noget, men i realiteten er det meste varm luft.

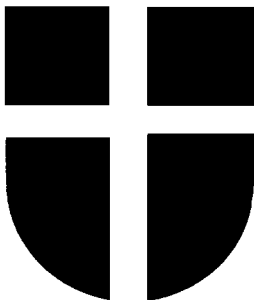
Poul Vinther Jensen aflægger beretning.

Desuden udtalte Vinther Jensen bl.a.: "Desværre arbejder stærke politiske kræfter på at nedbryde de nordiske folkehjem ved at propagandere for masseindvandring i en misforstået humanitets navn.

Det er set i relation til deres høje hverv særlig kritisabelt, hvis de tre nordiske kongehuse bliver brugt i propagandøjemed til fordel for gennemførelse af den multikulturelle utopi. Det skulle nødtigt hedde, at yderliggående kræfter har iklædt sig royal klædedragt. Det undergraver på længere sigt tilliden til kongedømmet. De kongelige familier har arrogant ignoreret deres folks bekymring for en landsskadelig udvikling, hvilket fremover bør give anledning til langt mere kritik, end det hidtil har været tilfældet."

DDF's næstformand sluttede med at anbefale FMI aldrig at gå på kompromis med partierne i Stortinget. Det er dødemandsvejen. Man har lært fra østblokken, at et lille antal dissidenter, der holder den rene flamme i live, har større indflydelse og er farligere for magthaverne, end hvis de får "indflydelse" ved at gå på kompromis med disse. Endelig understregede han, hvor glade vi i Danmark er for samarbejdet med Norge og Sverige, der med den svenske totalitære politik har fået en forstærket nødvendighed.

I relation til det sidstnævnte blev der i øvrigt under mødet på Beitostølen vedtaget i organisationernes samarbejde i Nordisk Frihedsråd at sende en skrivelse til FN med bøn om at overvåge det svindehærgede valg i Sverige 15. september.

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarks-fonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Husk kontingent

Medlemskab 2002

koster 200 kr.

(abonnenter 250 kr.)

og dækker 5 numre af
Danskeren.

**DDF får snart ny adresse, så al henvendelse må foreløbig rettes til formanden, tlf. 46 36 66 66.
Ny adresse oplyses snarest på vor hjemmeside.**

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kontakt tlf: 46 36 66 66 for ny adresse.